

Daniel Poor E.
ARCHIVES

யாழ்ப்பானை சரித்திரம்

முதலாம்பாகம்—கவராச்சியம்.

JOHN'S

HISTORY OF JAFFNA

Daniel Poor Library
PART I.—SWARAJ.
ARCHIVES THIRD EDITION

EDITED BY

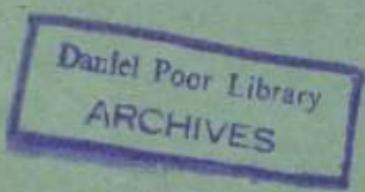
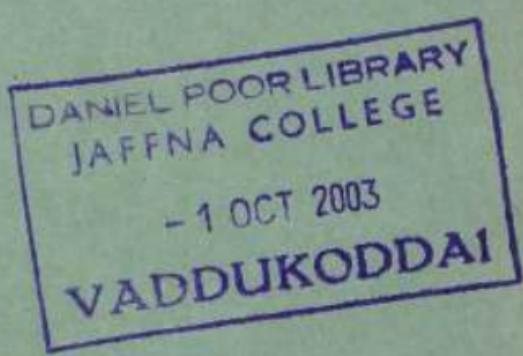
DANIEL JOHN, M. B.

American Ceylon Mission Press

Tellippalai, Ceylon.

1930

954 93
JOTH

- 1 OCT 2003

VADDUKODDAI

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்

HISTORY OF JAFFNA

இஃது

தெல்லிப்பழைப் போதனுசக்தி வித்தியாசாலைத்
தலைமை ஆசிரியராவிருந்த

S. JOHN

என்பவராற் செம்பப்பட்டது.

PART I.

THIRD EDITION

EDITED BY

DANIEL JOHN, M. B.

AMERICAN CEYLON MISSION PRESS
TELLIPPALAI, CEYLON.

1929

N5677

ARCHIVES

90D
JOH

PREFACE TO THE THIRD EDITION

In presenting the third edition of a part of my father's History of Jaffna, my object is to revive the interest of the school children in the early history of our motherland. The book was originally written for them when the author was the Head Master of the Tellippalai Training School and was published in 1878. A second edition appeared in 1882. With the advance of English education the book went out of use.

The fact that two other histories in Tamil, by Muttutamby Pillay and Veluppillay, and one in English, by Rasanyagam, have appeared in recent years has encouraged me to bring out this edition in the hope that it will be used in the vernacular schools.

The notes are given in English for the benefit of those who are averse to reading Tamil.

My thanks are due to Mr. C. K. Yesuthasan of the American Ceylon Mission Press, Tellippalai, for seeing the book through the press.

November, 1929.

DANIEL JOHN, M. B.,

இரண்டாம் பதிப்பின்

முகவுரை

யாழ்ப்பானம் உருவத்திற் பூமியினது கண்ணென்று
சொல்லத்தக்க அவ்வளவு சீற்தாயிருப்பிலும், வரு
ணை வல்லபிகளான வித்துவான்கள், மாட்சியிலும்
இது அதன் கண்தானென்று சொல்லப் பின்னிடார்.

அப்பெயர்ப்பட்ட அருமையான நமதுதேசவிருத்
தாந்தம் யாழ்ப்பானிகளின் செவியாகிய வாய்க்கு அமிர்
தம்போல மதுரமாயிருக்குமே; அதுபற்றி பிரத்தியேக
மாய், புராதன சம்பவங்களடங்கிய யாழ்ப்பானை இதில்
காசம் இயற்றுகவேண்று, தேசாமிமானம், கல்வி, செல்
வம், மரபு முதலிய யாவற்றிற்கும் உறைவிடமும் தெல்
வியம்பதி வாசரூமான், ம. ஏ. ஏ. சுவாமிநாதபிள்ளை
குமார், ம. ஏ. ஏ. மண்டலநாயகம்பிள்ளை கொத்தாரிசவர்
கள் வேண்டிய வேண்டுகோளின்படி, வைபவமாலை முதல்
நூல் நூல்களை யாதாரமாகக்கொண்டு அவற்றிற் தள்ள
வேண்டிய தள்ளியும், கொள்ளவேண்டியகொண்டும்,
சேர்க்கவேண்டிய சேர்த்தும், ஒரு புதுதுலியற்றினன்.

இந்தால் சீற்தாயிலும், இதிற் சொல்வளம், பொருள்
வளங்குன்றியிருப்பிலும், யாழ்ப்பானை அபிமானிக
ளைவரும், இதைத் தமதரிய கண்மனிபோல மதித்து
இதனபிகிர்த்தியில் அவாவுன்னோராய் இருப்பரென
வேண்ணிய யவரிடம் விடுகின்றனன்.

முதலம்பதித்தல் செலவானதுபற்றி அமரிக்கமிசி
யோன் கலாசங்க பரிபாலன பாடசாலைகளின் பகலிப்
புக்காக, இந்த இரண்டாம் பதித்தலை அவர்கள் செல
விற் பிரசரிக்க இடங்கொடுத்தனன்.

ஆக்கியோன்.

யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம்

சேரமரிலங்கூரிமெனயாகுஞ் செப்பிடத்தகுமியாழ்ப்பாணப்
பேரமர்ப்பதியின் பெருமித்தச்சரிதம் பின்னைக்டானுக்குணர
ஏரமர்வாண கடையதாயியற்றவெங்கையே தமிழ்வெண்மீதே
பாரமர்பாவ ஓசராயுதித்துப்பரம ஒன்கருணையீந்தருளென

1. அதிகாரம்

புராதனம்.

கன்னாறுக்கமுதுமிக்க எதலிகள் கருக்கமயக்கன்
நன்னயராசவள்ளி யாதிகற்பலமுலக்கன்
தெங்ணோக்கப்பக்கேக்காலக் திருவுறைங்கெலோங்கும்
பன்னாறுவள்ளாழ்ப்பாண பதிப்புராதனத்தைக்கொண்டுமா.

வெள்ளிய சரிகைபினை த்தலீலாம்பரம்போவிலங்குந்
திரையெறியானின்ற பங்காளச் சமுத்திரத்தையும் அதன்
பகுதிகளையும் ஆடையாயுடுத்து, உப்பாற்றை யுத்தரீய Mother
மாயிட்டு விளங்கும் யாழ்ப்பாண கங்கையினுற்பத்தி Jaffna
ஸ்திதியை கோக்குங்கால், மிகவிழேதமும் மதிபாச்சரிய
முயாவிருக்கின்றது.

இலங்காபுரியில் ஹுத்தாதிலைசபிற் சமுத்திரத்துளிருந்த
திடர்களையடைந்த மயிர்முனைப் பிரமாணமான எண்
ணற்ற பவளப் பூச்சிகள், வருணனைக்கடங்காவடிவுடை Originally a
மாரிகையாக அங்கிசுந்தி யாயாசமின்றி யிடைவிடாது coral reef
நெடுங்கால பிரயாசத்தினுற் றமக்குறைங்கிடமாகக் கட்டி
யெழுப்பிய முருங்கைற்பார், திரையால் மோதுண்டு
தகர்ந்துவிழுமிழு, அததிலிருந்து அனந்தரங் கட்டியெ
ழுப்பப்பட்ட கற்பார் சிசாலித்து அலைக்கரத்தாலும்,
நிரோட்டக்காலாலும் செப்பனிடப்பட்டுத் துகளாயும் And later a
மனைவரயும்பரவி நாடாயிற்று. இங்காட்டினுதரக்கனிகள் sandy tract
போலவிளங்கும் ஊர்காவற்றுறைத்தீவு, காரைதீவு, எழு
வைதீவு முதலரஞ் சத்ததீவுகளும் இவ்வகையே யற்
பத்தியாயினவென்பதற்கு, அதனதன் கரைகளிற் காணப்
படும் பவளப்பூச்சிப்பார்களே சான்றூருகும்.

இந்தியம், இலங்கை என்னுமிடங்களிலிருந்து வாயுப
கவாலும், வருணபகவரலுங் தத்தஞ் சாமர்ததியத்தாற்

கொணர்ந்து பாப்பிய இனமினமான தாபரவகை வித் துக்கன் ஆங்காங்கு முன்த்து வளர்ந்து விருத்தியாகி மரச்செறிவுள்ள காடாயிற்று. இலங்கையிலுள்ள யானை, கரடி, புலி முதலாக துட்டமிருகங்கள் வந்து “பூஜை மில்லரவிட்டி லெலி துள்ளிவினோயாடி” அற்போல மரச் சோலையிற்றங்கித் தழைகளை யுண்டி, தடாகங்களில் சீர்பூருகிக் களிருகாண்டு, “அரசனில்லாப்படை” போல டித்திரிக்கன. வன கவைகயான மயில், குயில், புருமுத லாம் பட்சிசாலங்களும் தருக்களின் சிணைகளில் வாசம் பண்ணிக் காய்கணியுண்டு கானம்பாடி. யச்சபயமற்று வாழ்வுற்றிருக்கன.

The Spring near Kirimalai effects wonderful cures. Kirimalai becomes a health resort.

நாட்டுச்சீர்சிறப்பையும், போருள் வருவழியையும் ண்டாக்கும் மலைவன் ஆற்றுவளங்கள், இலங்கை இங்கியம் முதலாமிடங்களைப் போலில்லையென்னுமல், அவற்றின்போவது உச்சரிக்கும் பாக்கியமாக இந்காட்டுன் வடமேற்பக்கத் தோர் மலையென்று சொல்லப்படுஞ் சிறத்திடரும், அதனாலும் சமுத்திரத்திற் பாயு மோர் கன்னீரருளியுமண்டு. அங்கீருவி சமுத்திரத் தோடு சம்பந்தமாயிருப்பதையிடுக் கசம், ஈனை, மெலி வாகிய சிலவித ரேகமகற்றும் அருமாருந்தொப்பப் பிரயோசனப்படுவதால், முற்காலத்து அயற்றேசவாசிகளன் கில பினியாளர் இங்கனம்வாங்கு, இந்காட்டுக்கு ஏருமை மூல்லைத்திடவேன் நாமமிட்டு மலைக்கயலில் வாசம் பண்ணி, சமுத்திரத்திற் படிந்து வருஞ் சுத்தவாயு வைச் சவாகித்து, அங்கீருவில் ஸ்நானபானங்குசெய்து சுகம்பெற்றனர். தற்காலத்தின்குள்ள பினியாளரும்பலர் அப்படிச்செய்து சுகம் பெறுகின்றனர். அவைகட்கணித்தாய்கிடம் திருத்தம்பலைப்பதியெனப் பேர்பெற்றது.

Siva sancti- fies this Spring. Kirimalai becomes a famous place of holy pilgrimage.

பூர்வாலத்திற் சிவன் பார்வதிசமேதராய் இவ்சிடம் வந்து திருத்தம்பலைப்பதியில் வாசம்பண்ணினர். அப் போது தமது பாரியாகிய உமையவள் ஸ்நானங்குசெய் வதற்காயக் * கண்டகத்திற்குத்தகை யில்லிடமழைத்து வைத்தனரென்றும், அதிற் தேவுக்களும், இருவிகளும் பிறரும்வாது தீர்த்தமாடிப் புண்ணியவான்களாய்ப்

* “Kandahitirtam”—Gandhaha—a sacred river near Benares

போயின்ரெந்றும், அக்காரணத்தால் இந்த ஈடு புன் Temples
ணியபுரமென நழைக்கப்பட்ட தென்றும் சொன்னார். rise.
அவ்விடத்தே திருத்தம்பலேசுவரன், திருத்தம்பலேசு
வரி கோவில்களும் அவைக்கருகிற கதிரைபாண்டவர்
கோவிலுங் கட்டப்பட்டிருந்தன.

இங்கூடு காடாயிருந்தமையால், பின்னருகாலத்திற் The forest
கீர்த்திப்பிரஸ்தாபரான மூவேந்தருள் ஒருவனுடை சோழ serves as an
ராசன், சதுரங்கசேணையோடு இவ்விடம் வங்கி, தானுக் additional
தன் பரிவாரத்தவருஞ் தங்குதற்கேற்ற வசதியான கட to princely
ஷடங்களுக்கீ வாசம்பண்ணி, வேட்டை யாடியும் சிறுப்பிரஸ்
ரூற்றில் ஸ்காளனுக்செய்தும், சிலகாலம் பொழுது போக் Chola King
கிடத் தன்னுடுசென்றுன். அவ்விடம் வனவர்கோன் பள்
எம் எனப்பேர்ப்பெற்றது.

மற்கிழுருவரைப் பணியாது தரவியாண்ட அறுசக்
கரவர்த்திகளிலோருவனுள் முசுகுந்தங்காலத்தில் அவு Musukund-
னும், சிரிமுகரோகத்தனுயிருந்தமையால் நகுலமுனி an Chakra-
பெனப்பேர்ப்பெற்ற தபத்தியும் கூடிவந்து, சக்கரவர்த்தி varti comes
தீர்த்தமாடித்தன்னகர் செல்ல, நகுலமுனிமலைக்குசை as a pilgrim
யைத்தன்னரலூக்கிக்கொண்டு அவ்விடமிருந்தான். அது
ஞல் அம்மலைநகுலகிரியெனப்பேர்ப்பெற்றது. (நகுலம்= Nakula
கிரி, கிரி= மலை) முனிவரவிடமிருந்து சிற்குற்றில்
ஸ்காளனுக்செய்யக் கிரிமுகரோகம்மாறிச் சிறந்த வதாத் Kirimalai
தனுயினனெண்பர். முனிவரிவன்னாமிருக்க இலங்கா
புரியிலுள்ள இராட்சத்திலை அரசாண்ட இராவணாது
கரசிரங்கள் தசாதருமாரனுஞ் கொய்யப்பட்டபோது
* இராவண வீணைவாசிக்க நெடுங்காலமாயாகித்திருந்த
சித்திராங்கனென்னுஞ் கந்தருவன் அவ்வீணையைக் Chitrangam
யையாடிக்கொண்டு கிரிமலைச்சாரவில் உங்குதங்கி, வீணை a Celestial
பாணியாய்க் கானம்பாடி, ஏகாந்தமாய்மகிழவுற்றிருந்
தனன். கஃதன்றி “முயற்சியுடையோன் எவற்றையும்
வெல்வன்” என்றும் முதுமோழிக்கிணங்க அதிரை
யாசையோடுவிடக் காட்டைவெட்டிச் செப்பனிட்டு
காடாக்கினுன். அக்காலத் திங்காடு காந்தருவநகரமென்
ரும் * வீஞூராக்கிய மென்றும் அழைக்கப்பட்டது.

* “Ravana's Venu”—Ravana was an accomplished lutist.

* “Veenakarakkiam”—Yalpanam was, thus, associated with the lute before Yalpanam's time.

எழுவள்ளவிலோருவனும் சிடதநாட்டரசனுமாகிய

Nala Chak- னளச்சக்கரவர்த்தி குதம்ளாதும் வேதனைசெய்யுமென
ravarti makes pilgrimage to Kirimalai அம் ஒளவைவாக்கைமறந்து, புட்கராசலேடு குதா
ஷத் தன்னுடு நகர் யாணை சேனையாவுங் தோற்றுச் சற்ற
மிக்கிரை விட்டு, வனவாசஞ் செய்தகாலத்தின்குவந்து
ஸ்தலதரிசனங்செய்து, ஸ்தானமாடிக் கல்தொலைத்துத்
திரும்பினவென்றும், பொறைக்குன்றுன் தருமராச
வின்றம்பி அரிச்சனங், தீர்த்தயாத்திரைசெய்தபோ
தித்தலம்வக்கு தீர்த்தமாடிப்போயினவென்றும் இது
காசம் கூறும்.

அக்காலத்திலே யின்காட்டுக் குடுபதிகளாயிருந்த வெடிய
யரசனைன்றும் * குகனும் அவன் சடோதரராகிய வீர
நாராயணன், விளங்குதேவன், போர்வீரசன்டன், ஏரி
லங்குருவன் என்றும் நால்லரும், சிற்றரசர்களாப் அங்கு
கங் கிருந்தார்களென விளங்குகின்றது. இவர்களைக்
கிருட்டினன் புத்திரரென்பர். இவர்களில் வெடியர
சன் நெடுந்தீவிற் கோட்டை கொச்தளங்களை ஸ்தா
பித்துத் தீவுப்பற்றுக்களைத் தனதிடப்படுத்தி, அரசிய
ஊக்குரிய படைப்படைக்கலங்களுடன் இராச்சியம் பண்
வினான். வெடியரசன் கோட்டை தற்காலமழிந்துகிடப்
பதை யத்தினின் மேற்குப்பகுதியிற் காணலாம். வீர
நாராயணன் பொன்னுலை முனைப்புறத்து எலுமிச்சமலை
யிற்றனக்கும்தன்பரிவாரத்தவர்க்குமேற்றகட்டிடங்களைக்
கட்டி, தனதாணைசெலுத்திக்கிருட்டினர்கோயிலை ஸ்தா
பித்துப் பிரஸ்தாபமுற்றிருந்தான். அவ்விடத்திலுள்ள
சதுரங்கமணல், மாளிகையடைப்பு முதலாமிடக்களும்
கட்டிடக் குறிகளும், கண்ணெடுக்கப்படும் பூர்வ பொன்
ஞையங்களும், அவ்யிடமிருந்த அட்டோலிக்கங்களைக்
காட்டுகின்றன. விளங்குதேவன் களிபுரத்தின் வடபகு
திரிலுள்ள * கிருவடிநிலையிலும், போர்வீரசன்டன் கீரி
மலையிலும், ஏரிலங்குருவன் மயிலிட்டித் தறைப்பகுதி
யிலும், தத்தம் பரிவாரத்தோடு அவ்வப்பகுதிகளை
உண்டிருந்தார்களெனப் பூர்வசரித்திரமுண்டு.

* "Kuhan"—Derived from kuhai (cave) and means cave man. Jaffna had hills, now submerged.

* "Tiruvadavinilai"—Place of the sacred foot print of Siva, another foot print being on Sivanolipatamalai.

இவர்கள் காலத்திலே காகுங்கிபுதல்வனானமிகாமன், மானுகரென்றும் வணிகேசன்மகள் கண்ணகைக்குப் பாதசிலம்புசெய்தற்கேற்ற நாகரத்தினம் வாங்க, காவி ரிப்பூம்பட்டினத்திலி நந்து சோழமண்டலத்தரசனுடைய அஹமதிபெற்று மரக்கலங்கள் அணியனியாய் பின் செல்ல, கபினூதிவென்று சொல்லப்படும் * நாகத்திவை நோக்கிவந்தான்.

அத்தீவு வெடியரசனுடைய ஆளுகைக்குட்பட்ட இடமாதலால் அவனுடைய காவறசேனைபதி, மீசாம ஷீயும் அவனுடன் வந்தவர்களையுந் தடுத்துமறித்து வந்தவரலாற்றைவினால், அவன் வரவையும் நோக்கத் தையும் வெடியரசன் செலிக்கேறசெய்தான். வெடியரசன் இதைக் கேட்டவுடன், சிற்றங்கொண்ட சிங்கைற் றின் கர்ச்சிதம்போலார்ப்பரித்துத் தனது சேலையோடு வளை பெதிர்க்குத் தன் என்பெயரைக் கேட்டிருக்கவில்லையா? எனதாச்சிரமத்துள்ளுங்கைத் தப்பவிடேனென்று ஆக்கிரமித்து ஆயுதபாளியானான். மீசாமனும் பூனை போலொடுங்கித் தனது நோக்கத்தை வெளியிட்டும் வெடியரசனின் மனமிளாதது கண்டு புலிபோலெழுந்து புத்தக்கால் தொடுத்தான். இருபகுதியிலுள்ள சேஜீயும் ஒன்றட்டனுண்று காடையும் புழுதியுமாய் வெட்டியும் குற்றியும், முட்டியும் தாக்கியும், தலைவேறு உடல்வேறு கால்வேறு தோள்வேறுப்ப பின்கெதறிந்தும் போராடி னர். முடிவில் மீசாமன் வெடியரசனைப் பின்னிடச் செய்து அவளைக் கொல்லாமற் சிறைபிடித்துப் பாய் மரத்தோடு கட்டிவைத்தான். அச்செய்தியறிந்த அவன் மனைவி நீலகேசி, தன் மைத்துனாகிப வீரநாராயண மூக்குத் திருமுகமுல்லாய்ஸ் செய்தியலுப்பினான்.

அத்தருணம் வீரநாராயணன் வட்டுக்கோட்டை, கோட்டைக்காடு முதலாங் காடுகளில் வேட்டையாடப் போயிருந்தான். தூதர் அஃதறிந்து, அவ்விடஞ்சென்று, ஒலைவழியாலும், வாய்மொழியாலும் வெடியரசனுக்கு

Store of
priceless
gems
attracts
Mihaman.

* "Nagativu"—The earliest inhabitants of North Ceylon were Nagas. One of their strongholds was at Nagadips, of which a large portion became submerged. The Nainativu of today is undoubtedly a portion of Nagadipa and was known as Nagativu. The Nagammal Temple is a further proof of this.

பின்டிட்டிபத்துக்களை அவனுக்குவிபரித்தனர். அவனே கோபாவேசங்கொண்டு, தனது தம்பிமார் மூவருக்கும் இச் சமாசாரம் அறிவிக்கும்படி தாத்தை யனுப்பி, இதோ! யாற்றுங்குக்கடக்கி யவனுவியெடுக்கிறேன ஸ்ரு சபதங்கூறித் தன்சேலை போருக்காயத்தமாகும் படி முரசறையித்து, சேனைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஆயுதபாணியாய் மரக்கலமீதுர்ந்து நாகத்தை கோக்கி நடந்தான். அவ்விடத்தே தன் கருமத்திற் கண்ணுய் நின்ற மிகாமறும், தன் சேலை போருக்காயத்தமாகும் படி சேப்தான். உடனேகடவிரண்டுபட்டதென்ன இரு பகுதிச் சேனையும் ஓன்றேஷான்று கொதித்துப் பொங்கிச் செறி, தண்டம், ஈட்டி, வாள், வல்லயம், வேல், அம்பு, முதலாம் ஆயுததாரிகளை, அடித்தும், குற்றி யும், வெட்டியும், பிளங்கும், இரத்தவாறு கடலையும்பிரித் துச் செல்லத்தக்கதாய்க் கடும்போர்ப்புரிந்தனர். போர்ப்புரிந்தபோது வீரங்காராயனானேவிய பாணத்தால் மிகாமன் மூர்க்கித்து விழுந்தும், அவன் ஆயாசம் தெளிந்து எழுந்து மறுபாணத்தை யேதி வீரங்காராயனான் மார்வைப்பிளங்கு அவனுவியை மண்ணுலகொருவுச்செய் தான். திருவடிநிலை, கிரிமலை, மயிலிட்டியென்னுமிடங்களிலிருந்து, யிளங்குதேவன், போர்வீரகண்டன். ஏறிலக்கு ருவனேன்னும் மூவருக் தத்தஞ் சேனையோடுவந்து, மீகாமனேடு சமாடத்தொடங்கினர். கோடைகாலக் கருமேக மிடித்து மின்னியும், வரதாராயனு ஸ்ரூண்டு மழையின்றி வெளிறினுற்போல வெடியரசனுடைய சம்மதப்படி போர்செம்பாதுவிட்டு, மீகாமனேடு சமரசப்பட்டு, அவனுக்கு விரும்பியுடி நாகரத்தினமுங் கொடுத்து, வழிவிட்டதுப்பினர். அங்காடகளில் வெடியரசன் வமிசத்தாரான * முற்குகரிற் பலர் நெறிகெட்டு, மட்டுக்கூப்பு முதலாம் இடங்களுக்குச் சென்று வாசம் பண்ணினார்களேனக் கடலோட்டு வெடியரசன் சரிதம் முதலாம் நால்களிற் காணலாம்.

இப்படியே சிலகாலம் யாழ்ப்பாண கிளையிருக்க, கிரிஸ்தவுக்கு 544 வருடங்களின்மூன், ஸ்ரட்சே

* "Mutkuhar"—(Mun-ancient, Kuhar-cave men). There is a tradition in Malabar that Mukkuvar migrated to that place from Ceylon.

வரசனுகிய சிங்கவாகுவின் குமாரனுணிசயன் தன் பிதா
இனாலூர்விட்டுத்துறத்தப்பட்டான். அவன் மகதாட
ஏசனுற் தமதாட்டிலிருக் தகந்தப்பட்டுத் தேசாங்
திரிகளாய்த் திரிந்க புத்தகனங்களை அழைத்து வந்து,
இலக்கையிற் குடியேற்றித் தானே இராசரீகம்பண்ண
ஆரம்பித்தகாலத்தில், தனது இராச்சியத்திற்குப் பாது
காப்பாகக் கீழ்த்திரைசக்குத் தம்பலகாமத்திற் கோணே
சர்கோவிலையும், தென்றிரைசக்கு மாத்துறையிற் சந்திர
சேகரேச்சான் கோவிலையும். மேற்றிரைசக்கு மாதோட்
டத்திற் திருக்கேதீச்சான் கோவிலையும் எழுப்பி, வட
திரைசக்குக் கீரியலைப்பக்கத்திற் பழுதுபட்டுக் கெடந்த
திருத்தம்பலேசவரன், திருத்தம்பலேசவரி, கத்திரை
யாண்டவர் கோவில்களையும், புதுப்பித்து, புச்சினமியற்
நக் காசியிற் பிராமணங்கிய ஸ்லகண்டாசாரியரின் மூன்
ரூங்குமாரன் வாமதேவாசாரியரையும் அவர் பண்ணிய
ராகிய விசபலட்சமியம்மாணையும் அழைப்பித்து, அக்கீ
ராமம்முகலிய வசதிகள்பண்ணி அவ்விடமிருத்தினுன்.
அக்கிராமங் கோவிற்கடவை யென்றாழைக்கப்பட்டது.
கோவில்கள் புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளன நகுலமுனி வல்வா
லயங்களிற்றங்கி வழிபட்டுவந்ததாற் திருத்தம்பலேச
வரன் கோவிலை நகுலேசர் கோவிலென்றும், திருத்தம்ப
லேசவரி கோவிலை நகுலம்பிளிகயம்மன் சேரவிலென்
றும் அக்காலத்துள்ளாரமைத்துவத்தார்கள். விசயராச
னுஞ் திருப்பணி சிறைவேற்றியபின்னர் தனது ராச்சி
யத்தைச் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டு கத்தைமலைக்குப்
போனான்.

அக்காலத்திற் குகள் வமிசத்தாரான முற்குகத்தலைவரின்
கிழாகச் சில வலைஞர், கீரியலைப்பக்கத்திற் கடற்கரை
யோரமாப் வாசம்பண்ணி மீன்பிடித்து வருமானம்பண்
னினார்கள். அவர்கள் வாசமபண்ணின இடங்கள் உச
மன்குளை சேந்தான்களுமெனப் பெயர்பெற்றன. இந்த
வலைஞர் மீன்பிடிக்கச் சிங்கவர் சிலர் வந்து வாங்கிக்
காயப்போட்டுக் கருவாடாக்கிக் கண்டி முதலீய இடங்க
ளிற் கொண்டுபோப் விடாபாரம்பண்ணினார்கள். விசய
ராசன் மரித்தபின் “ஆளிடங்களுடு தோணி மேற்பட்
டாற்” போல், சிங்கவர் நிழற்சார்புகாடிக் கோவிற் பிரா
காரங்களில் மீன் காயப்போடவுங் கோவிற் கணறுகளிற்

Vijaya re-pairs the temples at Kirimalai

Fish trade leads to the closing of the temples.

தண்ணீரள்ளவுங் தொடக்கினூர்கள். சிங்களவரின் மிடுக் கான கடையைக் கண்ட பிராமணர் கோவிற் பூசைகளை நிறுத்திக் கதவுகளைப் பூட்டிக்கொண்டு அப்புறம்போம் ஒதுக்கியிருந்தனர்.

Pandu Raja of Ceylon arrives and drives away the fisherman.

கிறிஸ்தவக்குப்பின் சிக்தாம் நாற்றுண்டில் இலங்கையை ஆராசாண்ட பாண்வெச என்னுமரசன் இவ்விடம் வந்தபோது, சிங்களவரின் அதிக்கிரமக் கிரியைகளை அறிந்து, அவர்கள் துடுக்கடக்கத் தண்டித்தும், முற்குக்கரை அவ்விடம் விடுதுத் துறத்தியும்விட்டான். அவர்கள், * கலிபூரம், * தொல்பூரம் முதலிய இடங்களிற் போய்க் குடியேறினார்கள். இப்பூபதியின் காலத்திற்குள் மனுதீக்கண்ட சொழுனின் மன்ன் குழக்கோட்டரசன் யாத் திரைசெய்து திரிகோணமலைக்கு வந்து, கோணேசர் தரிசனஞ்செய்து, அவ்வாலயப் பழுதபார்ப்பித்துத் திருப்பணி நிறைவேற்றி அவ்வாலயப் பூசாகிருத்திய வரவுசெலவுக்காக அடங்கற்பற்றென்னுஞ் சத்த கிராமங்களில் வயல்களுக் கீதாப்புகளுமுண்டாக்க அவைகளைப் பராமரிக்கும்படி வன்னியரை யழைத்து ஏற்படுத்திப் போனான். அவ்விடத்துள்ள கந்தளாய்க் குளத்தைக் கட்டிச் சூத்திரத்தையும் வைத்தவனிவளைன்பர். தற்காலத்து அச்சுத்திரம் பழுதுபட்டுக் கிடப்பதாற் குளத்திற் தண்ணீர் கட்டுப்பட்டுளிற்பதில்லை. அச்சுத்திரம் அங்கிலேயரசினராலும் இதுவரைக்குக் கிருத்தப்பெரும் விருக்கின்றது. வன்னியர் வரவரப் பெருக்கமடைந்து குறநிலமன்னரானார். அக் குறநிலமன்னர் ஒருவரின் பின்னென்றாய்த் தோண்றியதிந்தபின் வன்னியர் ஒரு மித்து மரபிலுயர்ந்த எழுவரைத் தெரிந்து தலைவராயேற்படுத்தினார்கள். இவர்கள் கண்டியரசர்க்குக் கீழ்ப்பட்ட வர்கள்லர், தினைகொடுத்தவர்களுமல்லர். வன்னியர் இப்படிக் கோலாகலமாய்க் காலம்போக்கிவருகையில்,

* "Chulipuram"—It is surmised that the descendants of the followers of Chola King (See page 5) extended their settlement to this place. Chulipuram=Cholia—Puram.

* "Tolpuram"—(Tol-old). So named in contrast with the later "purams", e. g. Chulipuram. It is surmised that this was a stronghold of the Kuhar as it is even today the home of the Mukkuvar.

கி. பி. 593 ம் ஈஸு இலங்கைபுரிக்கரசனுமிருந்த உக்கிர போதி மகராசன் திக்குவிசயம்பண்ணி, இவர்களைத் தன்னுண்மைக்குக் கீழ்ப்படுத்தி, திறைகொடுத்துச் சாளச் செய்து காட்டிகாரிகளை வேண்டுமிடங்கடோறும் ஏற்படுத்தினான். இவனுக்குப்பின் விசயராசன் மரபிலே உதித்த உக்கிர சிங்கமென்றும் அரசன் கி. பி. 796 ம் ஈஸு இந்தியாவிலிருந்து சேனைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு, சில தலைமுறைகளாக இழந்திருந்த இலங்கையாசாட்சியைத் தனதாக்கி அரசியல் நடாத்தி வருகிற பொழுது தன்குற்ற ரோக நீக்கற் பொருட்டாக யாத் திரைசெய்து நகுவேசர்கோவிலைத் தரிசித்துத் தீர்த்த மாட இங்காட்டிலேவங்து சிரிமலைச் சாரலிலுள்ள வளவர் கோன் பள்ளத்திற் பாளையம்போட்டிருந்தான்.

இவன் வந்த அச்செப்தியைத் தென்னிந்தியாவிலே உயின்ஸ தொண்டைகாட்டின் அரசனுகிய தொண்டமான் அறிந்து, தனது பரிவாரங்கள் இருமருங்குஞ் குழந்தை இவ்விடம்வங்கு அரசனைச் சந்தித்து, அரசர்க்குரிய உபசரவைகள் பெற்றபின் அவளை கோக்கி: அரசனே, உமதானுகைக்குட் கிடக்கின்ற உடுப்பிடிடியிலுள்ள கரணவாய், மட்டுவிலிலுள்ள வெள்ளப்பரவை முதலான கடல்களில் நல்ல உப்புத் திரளாய் விளைகிறதென்று கேள்வியால் அறிந்தேன்; அதில் வருடங்தோறும் எனது இராச்சியத்தின் பிரசைகளுக்குவேண்டிய உப்பு விலையாகத் தரவேண்டுமென்று கோரிக்கை செய்தனன். உக்கிரசிங்க அரசனும் தன்னை ஒத்த அவ்வரசன் கேள் விக்கு மறவாக்கின்றிச் சம்மதமாகி அவ்வுப்புக் கொண்டு போதற்காக வேண்டும் வழிவகைபண்ணவும் உத்தரவு கொடுத்தார். அதன்பின் தொண்டமான் வடகடலி விருந்து உப்புவிளையுமிடத்திற்குத் தனது மரக்கலங்கள் வரத்துப்போக்குப்பண்ணவும், மாரிகாலங்களில் அவைக் கொதுக்கிடமாகவும் ஆழமும் சிசாலமுயரன ஓர் சிற் குற்றை வெட்டுவித்து உப்பை ஏற்றுமதிபண்ணினான். அவ்வாறு இங்காளிலுக் தொண்டமானுறைந்னப்படுகின்றது. தற்காலம் அந்த ஆறு தூர்க்கு பரவையாயிற்று. இப்போதும் இங்காட்டாசர் கரணவாய், வெள்ளப் பரவை என்னுமிடங்களில் விளைகின்ற உப்பை இவ்வாற்றின் மேல்கரையிலே குறிப்பித்துக் காவல்செய்து

Ugra Sing-an, King of Ceylon, makes a pilgrimage to Kirmalai.

வருகின்றனர். சியாபாரத்துக்காக உள்ளூர் நாவாய்க் கண்ணிப் பிரித்தானிய, பிரான்சிய, அமெரிக்க பாய்க்கப் பல்கள் ஆயியங்கிரக் கப்பல்கள் வந்து இவ்வுப்பை ஏற்றிப்போவதுண்டு.

உக்கிரசிங்கராசன், தலைக்கராகிய கதிரைமலையை நோக்கி வன்னிவழியாகச் சென்று அதிகாரிகளாகிய வன்னியர் அனித்த திறைகளை வாங்கிக்கொண்டு, அதன் மேற் தனக்கு வரவேண்டிய திறைகளைக் கோணேசர் கோவிற் செலவுக்காகவிட்டு, அப்படியே அவைகளைக் கோவிறுக்குக் கொடுக்கும்படி அவ்வதிகாரிகளினிடம் உடன்பரட்டுறுதி பண்ணுவித்துத் தனதாராடுகளையை ஸ்திரப்படுத்திக் கதிரைமலை போய்ச்சேர்ந்தான்.

இவன் போன எட்டாம்வருஷம் சேரழுதேசவுதிபதி யாகிய திஶையுக்கரசிங்கசோழனின் அருமருந்தன்ன புத்திரியாகிய மாருதப்புரவீகவல்லியென்னும் ராச கன்னி சென்மத்திற் தான் அடைந்த குன்மரோகத்தால் மெலிங்தவளாகி, வைத்தியரின் ஒளடதப் பிரயோகத் தால் ஆரோக்கியமாதல் அசாத்தியம் என்ற கண்டு, யாத்திரைபன்னி நற்றீர்த்தமாடினால் மாறுபென்று எண்ணி, தாழிபர், சேஷியர் தற்குழந்துவரச் சேஞ்சிர ஆயுதமணிந்தவர்களாய்க் காவல்செய்யக் காவிரிப் பூம் பட்டினத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பல தலங்களுஞ் சென்று தீர்த்தமாடித் திரியுங்காற் சரந்தவிங்கணன் னும் பெயரிப் ஒரு தபத்தி அவனோக்கணு, கீரிமலைச் சாரலிலே ஓடிக்கொண்டிருக்கின்ற நன்னீரருளியின் முக்கிய தன்மையைச் சொல்லினன். அதைக்கேட்ட அரச கன்னிகை அத்தபத்தியின் யோசனைப்படி, கீரிமலைச் சாரலில் வந்திருங்கி அவ்விடத்தே தனக்கும் தன் பரிவாரத்தவர்க்கும் ஏற்ற பாளயவிட்டுப் பலங்களாக வாசம்பண்ணி, அங்குள்ள சிற்றூற்றிலே ஸ்நானங்கிசெய்து தகுலமுனிவரினுசிசெபற்றுத் தலமகிழை, தீர்த்தமகிழை களைச் சொல்லக்கேட்டு உவப்புடனிருந்தனன். அதினால் அவ்விடங் குமாரத்திபள்ளமெனப் பெயர்பெற்றது. சில காலத்தால் அவனுடைய குன்மவலி நீங்கக் குதிரைமுகமும் மாறிற்றென்றும், அக்காரணத்தால் அக்குறிச்சிக்கு மானிட்டபுரமெனப் பெயருண்டாயிற்றென்றும் பழங்கதையாகச் சொல்வர்.

அந்த அரசகன்னிகை ரோகம்மாறவே சௌந்தரவுகி
யாகி நகுலமுனியுடைய ஆலோசனைப்படி அவ்விடத்தே
ஒரு கந்தசவாமிகோவில் கட்டுவிக்கவேண்டி, வேண்
டிய பணத்தையும் அதற்குரிய தளவுடைங்களையும் அனுப
பும்படி தன்னருந் தாதைக்குத் திருமுகம் அனுப்பி
னன். தனதிருவிறியோத்த அருமகளின் திருமுகத்தைக்
கண்ட தந்தை, அகமிக மகிழ்ந்து ஆனந்தபாஷ்பஞ்
சோரின்து வேண்டிய பணத்தையுன் சவுதரித்துக் கந்த
சவாமி, வள்ளியம்மை விக்கிரகங்களையும் வார்ப்பித்துத்
தில்லையிற் பிராமணஞ்சைய பெரியமனத்துள்ளாரிடங்
கொடுத்து அனுப்பினன். முவ்வேதியன் அவைகளையுங்
கொண்டு * கசாத்துறையில் வந்தெங்கினன். அவ்விடத்
திலே காங்கேயவன் விக்கிரகங்கொண்டு வந்திரக்கப்பட்ட
தால் அத்துறை அன்றுமுதல் இன்றலூருக்குங் காங்
கேஷன்துறை என்னப்பட்டுவருகின்றதென்பர். தன்
தந்தை அனுப்பிய இவ்விற்கைதைப் பொருள்களைக் கண்ட
மாருதப்புரவீகவல்லி என்றுங் கன்னி மகாகளிகொண்டு
மதாபிமானம்பூண்டு ஒரு கோவிலெல்லழுப்புகித்து, அக்கி
ராம், அன்னசத்திரம், மடமாதிய கட்டிடங்கள் கட்டி
வித்துச் சுற்றுமதிலிட்டுக் கந்தசவாமிகோவிலெனப்
பெயர்க்கூட்டனன். இக்கோவிற்குப் பூசகராகப் பெரிய
மனத்துள்ளரை ஏற்படுத்தி, திக்தியழுசைநடக்க ஏது
ஙியமித்து, ஆனியுதந்திரத்தன்று சூம்பாபிழேக்கம்பண்
வரிக் கொடித்தம்பம்நாட்டி, விழாக் கொண்டாட்டம்
நடைபெறும்படி செய்தனள்; தற்காலத்திலேயும் அத்
தினமே விழாத்தொடக்க தினமாக அனுசரிக்கப்படு
கின்றது.

She builds
the Kanda-
swamy tem-
ple at Ma-
viddapu-
ram—so
named to
commemo-
rate her
cure.

The image
of Kanda-
swamy
lands at
Kankesan-
turai—so
named on
account of
this fact.

இக்கோவில்வேலூகள் நடைபெற்றுவருங் காலத்திலே Ugra Sing-
குக்கிரசிங்கராசன் மறுபடியும் குலேசர் கோவிலில் தரி
கிக்க வந்தனன். அப்போது மாருதப்புரவீகவல்லியின்
மட்டற்ற பேரழகைக்கண்டு, மதிமயங்கிப் பாசவலையிற்
கிக்குண்டு, அர்த்தசாமத்திலே அக்கட்டமுகிதங்கிப்பிருந்த
பாளையத்திற் சென்று, தாகியர், சேழியர், சேஞ்சீர-

an visits
Kirimalai a
second time
becomes
enamoured
of the new
beautiful
Maruthap-
uravikavalli,

* "Kasaturalai"—A corruption of Gaya-turai, a port of
embarkation for Buddhist pilgrims going to Gaya.
Digitalized by srujanika@gmail.com
Digitized by srujanika@gmail.com
Digitized by srujanika@gmail.com
Digitized by srujanika@gmail.com

carries
her off
to his camp
and makes
her his
Queen.

உறக்கமறிந்து, ஒருவருமறியாவன்னம் அவனைத் தன் பானையத்திற் கொணர்க்கு பாரியாக வைத்துக்கொண்டான். அதிகாலையிற் துயினீத்தெழுங்க சேனுவிரர் முதலானூர் ஜயபேர! எங்கள் இராசகன்னிகைபைக்காண்கிலோமே, எஞ்சுற்றனனோ தெரிகிலோமேவென்று ஆயாசப்பட்டு அங்குமிக்குமோடித் தேடிவரும்போது உக்கிரசிங்கவேந்தனது பாளயத்திலே அப்பாவை உலரவுவதைக் கண்டு, அவ்வரசனிடஞ்சென்று வேந்தனே, நாம் சேம்பவேண்டியன யாலை என்று தக்க வந்தனை வழிபாட்டிடன் கேட்டிகிற்க, அவன் அவர்களைப்பார்த்து: தப் பிரரே, இதோ மாருதப்புரவீகவல்லி என் பட்டத்துத் தேவியாயினள், நீங்கள் சோழதேசம்போய் இச் சோபனசெம்தியைப் பிதாமாதாவுக்குஞ் சுற்றமித்திரருக்குஞ் தெரிவியுங்கள் என்றுவரத்து அவர்களுக்கு வழிச்செலவுக்கு வேண்டிய பணமுங் கொடுத்தலுப்பினன், கந்தசவாயிகோவிலின் விழுாக் கொண்டாட்டம் முடிந்த பின் உக்கிரசிங்கன் மாருதப்புரவீகவல்லியுடன் இலக்ஷ்மக்குச் சென்று கதிரைமலையிலே தனது விவாகச் சடங்கை வேதியர்முன் முறைப்படி முடிந்தது தனது பிரியையாகிய மாருதப்புரவீகவல்லியுடன் பூயும் மனமும்போலும், என்னும் என்னையும்போலவும், உடலும் உமிரும்போலவு மினசங்கு சுகானுபோகமுற்றிருந்தனன்.

கந்தசவாயிகோவிற் பூசைசெம்துவந்த பெரியமனத் துவ்ளார் பிரமசரியனித்து இல்லாச்சிரமியாக விரும்பித் தில்லையிற்பெண் ஜெல்லை கடவுளாதலால், கிரிமலைச் சாரவிலிருந்த வாமதேவாசாரியரது வமிசத்திலே வந்த சாம்பகிவை ஜயரின் மகன் வாலாம்பிகையை விவாகஞ் செப்து, அப்பெண்ணுக்குத் தில்லைநாயகவல்லி என மறு காமஞ்சுட்டி, கந்தசவாயிகோவிலின் தெற்குவீதியில் ஊன்ன தனது அக்கிராரத்தில் வாசஞ்செப்து, முறைபிச்சாது பணியிடைகளை நடத்திவந்தனர். அதுமுதல் இரு திறப் பிராமணக் குடும்பங்களும் ஒரு குடும்பாகி ஈரிடக் கோவில்களுக்கும் ஒருவரே விசாரணைக்கர்த்த ரானூர்.

கதிரைமலையில் வாசஞ்செப்த உக்கிரசிங்கராசன் கில சாலத்தின்பின் செங்கடக்ககரியை ராசதானியாக்கி அங்கு

நனம் இருந்தரசாண்டு வருங்காலத்தில் இவனுக்கு, புருஷராசல்சணங்கள் கிரைவற்ற நரசிங்கனென்னுஞ் சுதனும், சண்பகவதி யென்னுஞ் சுதையும் மிஹந்தனர். அவன் புத்திர புத்திரிக்குப் பருவகாலத்திலே விவாகஞ் செய்துவைத்து நரசிங்கனென்னும் பெயர்படைத்த வாலசிங்கனுக்குச் செயதுங்க வரராசசிங்கம் என்னும் பெயரால் முடிஞ்சுடி உலகாளவைத்துத் தன் முன்னேர் போன வழிநாடிச் சென்றனன்.

செயதுங்க வரராசசிங்கன் தனதரசரிமை யேற்றுக் கொல்கொல் செலுத்திவருங் காலத்திலே, சோழநாட்டி விருந்து கவிபாடிக் கண பரிசுகள் பெற்ற கவிவாணனும் யாழ்வல்லபனுமாகிய ஓர் குருடன்,* செயதுங்க வரராச சிங்கவென்னும் வாலசிங்கன்பேரிற் புகழ்மாலையாக ஓர் பிரபந்தம் பாடிக் கொண்டது இராசசபையிலே வந்துட்கார்ந்து, தத்து யாழ்க்கருவியிற் கைபோட்டு, நரம் புகனிறுக்கித்தொனிபார்த்துச் சுதிக்கட்டி யாலாமித்துக் கைபாலுந்தனது குறந்தேனியாலுஞ் சுங்கித சாகித்திய முறைப்படி பாடினான். அவையிலுள்ளோர் தத்தஞ்செவி களையே வாய்களாகக்கொண்டு, கானரசத்தை யமிர்தம் போற் பருகிப் பாடகனுக்கும் யாழ்த்தொனிக்கும் பேத

* The verse quoted below corroborates the legend of the blind lutist:-

“கரைகோட்டினங்கள்று நல்வளக்கு நயந்தனிப்பான் விரைஷுட்டி ராஸ்தியன் வெந்தியமண்ணளைங்கிற விரும்பித் தரையோட்டமாக மரக்கலம் போட்டுளைக்காணவக்தாற் நிறைபோட்டிருந்தனே † யே (வர?) வஜிங்கசோழனியே.”

† யேலேல according to Muttutambypillai.

It being bad omen for a king to see a blind man, the king sat behind a curtain to receive the panegyrist who had come to panegyitize him. Had the panegyrist not been blind, the king could not have acted thus without being outrageously discourteous.

மின்மையால், நயந்து, விபந்து, புகழ்ந்து ஆச்சரியமுற் Manattidal is gifted to நிருக்க, அரசனும் இதற்கிணவின்றென்று ஆனந்தக் a lutist by களிப்புற்று அதற்குப் பரிசாக மனற்றிடலென்னும் இங்கு Maruthap-puravika-valli's son. நாட்டை *யாழ்ப்பாடுக்குக் கொடுத்தான்.

யாழ்ப்பாடு. தன் மூமகாரணப்படி இங்காட்டுக்கு யாழ்ப்பாணமெனப் பெயரிட்டு வடதேசத்திலிருக்கு சில தமிழ்க்குடிகளை அழைத்துக்கொண்டுவந்து குடியேற்றி இவ்விடமிருந்த சிங்களவரையும் அரசாண்டு வயோகிகளுமிறந்துபோயினன். அதன்பின்பு சிங்கள வர் இங்காட்டைத் தங்காடாகி ஆளுகைபண்ணக் கரு Tamils colonise it. தித் தமிழ்க்குடிகளை கெருக்கி யோடுக்கினர். இடுக்கன்பட்ட அங்குடிகளோ “நரியூரும் புலியூரையிற்” ரென்று மனத்துப்பாடுகொண்டு வந்தவழி ரோக்கி வடதேசத்துள்ள தத்தங்காடுகளுக்குத் திரும்பிவிட்டார். யாழ்ப்பாணத்தின் கிளையோ “சேந்றிலே நாட்டிய கம்பம் போலோ” எத் தளம்பிக்கொண்டிருந்தது.

இதைபெறும் இங்கு வேஞ்சரிக்குடிகள் சோழன்கள் வி
சையற்றிக்கொடுவத்து நான்சிவாழித்தச்சிவன்றூர்
குலசயஞ்சுகுள் மற்றுள்ளூர் குறுக்கில்தாசராஜூர்
அவசுவறுவாலகிங்கன் அஷ்டகந்திக்கானங்கேற

* “யாழ்ப்பாடு” is a contraction of “யாழ்ப்பாடகன்” in the same way as “வனவாசி” is of “வனவாசன்”.

† Yalpadi being a Panan, as corroborated by the verse quoted below, the place of his residence was called Yalpanam (யாழ்—பாணன்—ஆகம):—

“சழராமனையேபாடு
ஏக் கொண்டநாப் பானை சீ யென்றுள்பாணி
வம்பஶங்கனப்பமென்றேன் புசுமென்றுள்
மாதங்கமென்றேன் யாம்வாழ்க்கேதமென்றுள்
பயடுசீர் வேழுமென்றேன் நின்றுமென்றுள்
பக்கடென்றேறலூழு யென்றுள் பழுளக்கான்ஸொக்
குப்பமாவென்றே எற்களியாடுமென்றுள்
ஒங்காவென்றேன் சும்மாவளக்கிஞ்சேனோ”

II. அதிகாரம்

* தமிழரை

கடிசபாதிபோனான கு புங்காச்சகரவர்ச்சி
சிரியகுலத்தான சிலமகாண்டகளோவரி ஸ்தும்
யாரியாட்டாஞ் பண்புடனெழுப்பிவைத்தும்
ஆரியர் இசுகோலோச்ச அரசியற்றமிட்டானே.

இந்காட்டின் தமிழர் தங்காடாகிய வடதேசம் போய்
விடச் சிங்களக்கலகத்துக்கு அஞ்சாமலிருக்கு காலம் Singai—a
விட்டுவந்த பொன்பற்றியூர் வேளாளன் பாண்டிமளவுன் Chola
வன்னும் பிரபு மதுகரவிற்சென்று அல்கிடத்தில் இராச பிரince—ar-
வுத்தியோகத்திற்கேற்ற கல்கி கற்றுக்கொண்டிருக்குத் tives with
திசையுக்கரசிங்க சோழனின் மகன் சிங்ககேதுவின் புவாக-
மருகன் சிங்கயாரியன் என்னும் குரியகுலத்தோன் வன
நல்க்கண்டு, யாழ்ப்பாண ஸ்திதியை அவருக்கு அறி
வித்து, இவ்விராச்சியத்தை அரசாள வரவேண்டுமென்று
கோரிக்கைபண்ணினான். “பழம் கழுவிப் பாலில்விழுக்
தாலோ” த்து இராசகுமாரனுஞ் சந்தோஷத்தோடுவன்
கேள்விக்கிவைச்சுது கணவல்ல சிகாமணிபாகிய புவனேச
வாகுவிவன்னும் மந்திரியையும் காசிக்கர் குலைத்துங்க
ஞகிய கெங்காதா ஜையரெறுங் குருவையும் அழைத்துக்
கொண்டு பாண்டியன் வழிவிட்டனுப்பத் தனது பரி
வாரங்களுடனே யாழ்ப்பாணம் வந்திரங்கினான். அவன்
இந்காட்டு நகர்வளமறிச்சு நல்லூர்ப்பகுதியிலே யர்
சிருக்கையை ஸ்தாபிக்கக்கருதிச் சுபழுகர்த்தத்தில்
அங்கே அஸ்திபாரமிட்டு, அரண்மனை, அந்தர்ப்புறம்,
சபாமண்டபம், சொலுமண்டபம், யஜைப்பந்தி, குதி He builds
ரைப்பந்தி, சேனுவிரர்மனை, கெங்காதா ஜையரும் அவர் his capital
பத்தினியாகிய அன்னழுவனி அம்மானும், வாசம்பண்ணும் at Nallur.

* In the previous editions the word ஆரியரினர் was used. It is doubtful if the kings of Jaffna were of Aryan origin.

தற்கேற்ற அக்கிராம முதலிய மாடமாளிகைகள் கூட கோபங்கள் கட்டுவித்து, ஒர் உத்தியானத்தை உண்டாக்கி அகன் மத்தியில் முப்புடைக்கூபமும் வெட்டுவித்து * யமுனைகிருத்தத்தையும் அழைப்பித்துக் கலந்து விட்டு, யமுனை வரியெனப் பெயரிட்டு, மஞ்சனமண்டபமுங் கட்டின்ததுத் தன்னகர்க்குப் பாதுகாப்பாகக் கீழ்த்தினைக்கு வெயிலுகந்த இன்னோயார்கோவிலையும், மேற்றினைக்கு வீரமாசாளியம்மை கோவிலையும், தென்றினைக்குக் கயிலைனினுயகர் கோவிலையும், வடதினைக்குச் சுட்டநாதசவாமி கோவில், தைவல்லாயகியம்மை கோவில், சாலை வினையகர் கோவில்களையும் எழுப்பி, மத்தியிற் காந்தசவாமிகோவிற் நிருப்பனியும்முடித்துச் சுற்றுமகிட்டுத் திலகவகிபென்னும் பாரிசமேதாமாய் ஆடம்பரத்துடன் அன்னதானமிக்கு மங்களசரமான வாழ்க்கொள்கியால் அந்தனர் ஆகூற மனக்களரச்சி யோடு கிரகப்பிரவேசஞ் செய்தனர்.

“இல்லியசுகாந்த மேண்ணோற்கெறமுபதாமாண்டி வெல்லை யல்லியால்மாலைமார்பனும் புவனேங்காவாரு சுவமிகுயாழ்ப்பாணாத்தி வைகநிகட்டுவிற்குத்தங்கலைக் குலவியகங்களுக்குக் கோவிலும்புரிவத்தானே.” என்பர்.

இவ்வண்ணம் அரசன் விதிப்படி கோவிற் குப்பா பிலேக முதலிய கிருத்தியங்களை முடித்து கித்தியடினை கியமித்துச் சம்பிரமமுற்றிருக்குக் காலத்தொருநாள் இங்காட்டிலே பின்னுயனைக் பிரஸைகள் வாசம்பண்ண வேண்டுமென ஆகை மேலிட்டதனால் மந்திரியாகிய புவனேங்காவாகுவடன் ஆலோசித்து இங்காட்டுக்குச் சில தமிழ்க்குழங்களை யனுப்பவேண்டும் என்று தமிழரசருக் குப் பத்திரமஜூப்பினன். அவ்வரசர்களும் தீவன் என்னப்படியே சில குழங்கை இங்காட்டுக்கதனுப்ப, அவர்களும் அடிமை குடியைக்கோடு வந்து ஏரைசேர்க்குனர். அவர்களுக்குள்ளே பொன்பற்றியூர் வேளாளன் பாண்டி மாவளையும், அவனுடைய மைக்குனனுயை சண்பக மாவளையும், அவர்கள் தம்பியாரிருவரையும் திருக்கெல் வேலையிலும், காளிரியூர் புரவலாக்கதேவனின் சேஷ்ட

* “Yamunathirtam”—As the Kirimalai spring had already the holy water from Benares, the holy water from the Jumna must have been brought.

புத்திரனுகிய நாகிங்கதேவனை மயிலிட்டியிலும், வாசி Mailiddi நகர் வேளாளன் சண்பக்மாப்பாண்ணையும், அவன் Tellippalai கிளைஞருளை சஂகிரசேகர மாப்பாண்ணையும், கனசராய Inuvil னென்னுஞ் செட்டியையுக் தெல்லிப்பள்ளியிலும், கோவ ஊர் வேளாளன் பேராயிரமுடையானை இலூசிலிலும் குடியேற்றினன். இனுவில் அக்காலத்திலே திருத்தப் படாக் காடாயிருந்ததாற் பேராயிரமுடையான் மேலைக் கிராமத்திற் துப்போய் அங்கே வாசம்பண்ணினான்.

பின்னுஞ் சிங்கயாரிய மகாராசன் இராசமுத்திரை மோடு பல வரிசைகள் பெற்ற கச்சுர் வேளாளனுகிய நிலகண்டினையும், அவனது தம்மியார் நால்வரையும் பச் Aud at சிலைப்பள்ளியிலும், சாஞ்சிபுரத்திலிருந்துவந்த பல்ல Pachilaip-
வன் என்னும் பிரபு முதலாம் முப்பிரபுக்களையும் பல்ல palli Pallavaray-
வராயன்கட்டிலும், புல்லூர் வேளாளன் தேவாரேங் திரளைக் கோவிலாக்கண்டியிலும், சிகரமாகசர் வேளா என் கனகமளவினையும் தம்மியார் நால்வரையும் புலோலி விலும். கூபநாட்டு வேளாளன் கூபகாரேந்திரனையும் புண்ணியபூரலையும் தொல்புரத்திலும், ஏரேழுப் பெற்ற தென்னும் பிரபந்தம் பாடப்பெற்ற மரகிலுயர்ந்த வேளாளன் தொண்டைமண்டலத்து மண்ணூடுகெண்ட முதலிலென்பலைன் இருபாலையிலும், செய்தூர்வேளாளன் இருமரபுந்துய்ய தனிகாயகளை வெளித்தீவிலுக் குடியிருந் தினான். இவ்வாறு வடதேசத்திலே பலவிடங்களிலு மிருங்கு அனுப்பப்பட்டுவந்த பிரபுக்கள் தக்தமடிமை குடிமைகளுடன் அங்கங்கே பானந்தமுற்றிருக்கையில், அரசன் வல்லிப்பாராதாக்கன் என்னும் பாரக்கிரம வீரனை Appoints மேலைப்பற்றுக்கும், சண்பகமதாக்கசென்னும் வீரசூர four கிளைக் கீழப்பற்றுக்கும், உத்தண்டசிசம்பீர வீரனுகிய divisional headmen இமையானன் என்னும் மாதாக்கனை வடபற்றுக்கும், வெற்றிமாதாக்கன் என்னும் விசயபராக்கிரமனைத் தென் And Cowmand-
பற்றுக்கும் அக்காரிகளாக நிறுத்தி, வீரசிகாமணியாகிய வீரசிக்கனைச் சேனையின் அதிபதியாக்கி, நகருக்குப் புற divisional
மதிலுக் கட்டுவித் தச் சபமுகர்த்தத்தில் மகுடாயிலே Fortifies his capital கம்பெற்று, மத்தியியாகிய புலைனைக்கவாருவோடு கரப் Is crowned பிரதட்சணம்பண்ணித் தந்தங்களினாத்து மனிசனமுத் the gem-set
திச் செய்யப்பட்ட சிங்காசனமேறி, அரசிபல்தொடங்கி throne மனுவெற்றமுறை பிறழாது மக்கட்டபயிர்செழிக்கச் செங் of ivory.

Visits
Kirimalai
and
Mavidda-
puram and
brings
under his
control the
manage-
ment
of the
temples
there.

கோலோச்சினன். இவனுக்கு ஒருங்கை கூழங்கையான தால் சிசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி எனப் பின்னொரு நாமமுழுன்று. அரசாளத்தொடக்கீசு சில தினத்தின் பின் சக்கரவர்த்தியும், மந்திரியும் கிரிமலைக்குப் போய்த் தீர்த்தமாடிச் சிவாலபதரிசனஞ்சிசய்து அவ்வாலய சிசா ரஜையை அரசாட்சிக்குள்ளாக்கி மாவிட்டபுரக் கங்கைவரமி சோலில்வங்கு, பெரியமனத்துள்ளாரின் பேரதுஞ் சிதம்பரதீட்சுரின் குமாரனுமாகிய சிவனமனத்துள்ளா ரிட்ட விருந்தகருந்தி அவ்விருந்து அதியுச்சிதமாயிருந்த தாற் புவனீஸ்வராகு தன் கலைத்திற்மை விளங்க ஒவ்வொருவகைப் பதார்த்தத்திற்கும் ஒவ்வோர் பாவாகப் பாடிப் படித்து மகிழ்ந்தார். அவர் பாடிய கஹிகளில் இரண்டு வருமாறு:

“இன்னமுத்தங்கிலின்டீவின் ஜேஞ்சர்க்கிர்தசெயலன்னதுவாம் மன்னவலூஉத்தொக்கவருவினியும்— கன்னருங்கை அன்னாவித்தின்லூநிலூதாவுதந்துவின்ற சின்னமனத்தாரின் செயல்.”

“சின்னபனத்தான் செயுப்பிருக்கிந்தாற் குருதி அன்னதினாய்வின்ஜேஞ்சரிலித்திறுக்கால்— முன்னலைவாய் வெற்பதனைக்காவியும்— துவேலைவிட்டின்முலைதல் அற்படிவனத்தன்ஞாவுரோபாம்.”

இப்படியே அன்சுவையால் அகங்களிகொண்ட அரசு மும் மந்திரியும் ஆலய ஒழுங்குகள் நிருபித்துக் கயிலைப் பதி என்று அழைக்கப்பட்ட சமதிருக்கையாகிய கல் ஹரரநோக்கீச் சென்றனர். இதர்குச் சிலாட்களின் பின்னர் கயிலைச்சூபகர் கோலிலின் பக்கத்தே கயிலை நாதர், கயிலைநாயகியம்மை கோலில்களை மற்றெவற்றினும் சிசேடமுற இயற்றுவித்து, முச்சுபை, பரிவார தேவக் களின் வாசம், உக்கிராணசாலை, பாகசாலை, அக்கிராரம், தேரோடுமல்தி, மடர், அன்னசுத்திர முதலானவைகளை ஆக்குவித்து, சுற்றுமதிலும், கோபுரமுமெழுப்பி, கேதாரத்தில் மக்மதனர்ச்சித்துவந்த ஆதாரலிங்கத்தை அழைப்பித்துவைத்து, பாண்டியனின்கீழே முதற்பாளையத் தலைவனுகவிருந்து இராமமலைத்தபுரத்தை அரசாண்ட சேதுபதியுஞ் சமுகமாயிருக்கப் பிரதிட்டைசெய்து அதற்குங் கெங்காதர யைரையே குதைசெய்யவேற்படுத்

தின்னென்பர். இவ்வரசன் மதாபிமானியுஞ் சட்டைப்
 காரியமாப் கல்லூர்க் கைலையில் நெடுங்காலம் அரசாண்டி,
 தன் குமாரனுகைப் பூலோத்துக் கையாறியதுக்கு முடித்
 துடித்துவத்து இவ்வுலகவாழ்வின் ருசி போதுமென்று Kulaseka-
 அவ்வுலக வாழ்வை யாசித்துச் சென்றனர். குலோத்துக் கையாறியன் rasingai
 பின் குலோத்துக்கையாறியன் வயனிலங்களைப் பப்
 ண்படுத்தி வருமானங்களைப் பெருக்கிச் சனங்களைச் சந்
 தோவுமாக நடத்தி எவ்வரையும் அன்னைபோல ஆதரித்து Kulottun-
 தரசியல் நடத்திவந்து பின்னர்த் தனது சேயாகைப் gasingal
 விக்கிரமசிங்கையாறியன் கையில் அாசாட்சிப்பொறுப்பை Extende
 ஒப்புவித்துக் காலஞ்சிசென்றனன். விக்கிரமசிங்கையாறி cultivation
 யன் இராச்சியப்பண்ணுகிறகாலத்தில் இங்கே Vikramஈ
 சிங்கனவருங்குஞ் தமிழருக்குஞ் சமயகாரியங்களையிட்டுக் singai
 கலகம்பூண்டது. அதிலே சிங்களவர் சிலர் தமிழரிற் சில A Buddhist-
 ரைக் காயப்படுத்தி, இருவரைக் கோலைசெய்து பிடித்த Hindu riot
 பிடி விடாத குறடுப்போன்றவர்களை முரட்டுக்குணங் Is led by
 காட்டித்தனர். இதை அவ்வேந்தன் அறிந்து தனது Punji
 கிங்கிரரையனுப்பிச் சிங்களவரைப் பிடிப்பித்து விசா Banda.
 ரணைபண்ணிக் கலாத் தலைவருமிருந்த புஞ்சிவண்டாளை
 யும், வேறு பகிளேனுழுபோரையுங் கொல்லுகித்துப் பின்
 ஹன்ஜ் சிலரைச் சிறைச்சாலையில்லைத்துக் கலகத்தை
 அமர்த்தினான். அப்போது சிங்களவரிற் சிலர் ஒளித்து
 இந்நட்டையிட்டு வலசைவாங்கிபோட்டமேட்டத்தனர்.
 இவ்யிடத்திலேயிருந்த சிங்களவர், அரசன் தமிழரில்
 அதிக பட்சங்காட்டி நடந்தனால் அவரை வெறுத்தார்
 கள். அவனுக்குப்பின் வரோதையதாசிங்கையாறியன் தன்
 பிதாவின் அரசாட்சியை ஏற்றுக்கொண்டு மார்க்கவழி Varotaya-
 பாடுகளைக் குறித்துச் சிலசட்டங்களை ஏற்படுத்தி இரு singai
 திறக்குடிகளையுஞ் சமாதானப்படுத்தி அரசியல் தவசுது Regularizes
 செக்கோலோசுகித் தன் குமாரனை மாத்தாண்ட சிங் worship.
 யாறியனுக்குத் தன் சிங்காசனத்தைக் கைவரித்து Martanda-
 உயிர்தீத்தான். மாத்தாண்ட சிங்கையாறியனும் இராச் singai
 சியப் பொறுப்பைச் சுமந்து தன்னிராச்சியிபத்திலே வித் Extends
 திபாவியிருத்தியும் வேளாண்மைப்பெருக்கமும் வருதற் education
 கேற்ற கருவிகளை அமைத்தான். இன்னும் அவன் and
 வன்னியராலின் நட்டாருக்கு கேரிட்ட கலகங்களை cultivate
 அமர்த்தித்தன் பிரசைகளைத் தாய்போலாதரித்துத் தயா riots.

எனுண சீலனும் அரசாண்டு மங்காப் புகழ்பெற்று மரமைடைந்தான். அவ்வரசன் மரித்த தினத்திற் தமிழருஞ் சிங்களவருமாகிய இருதிறத்தவர்களும்; ஜூபகோ! அன்னபோல எனம் ஆதரித்துக் கண்மணியைக் காக்கு மிமைபோல எம்மைப் பாதுகாத்து அன்பு பாராட்டிய எம் அரசனை இனி நாம் காண்பதெடுப்போது என்று அவனது பிரிவை நினைத்துப் பெருமூச்சோடு பிரலா பித்துத் துக்கங்கொண்டாறனர். சுன்பு அவனுடைய மகனான குணபூஷணசிங்கையாரியன் முடிதரித்துத் தன் பெயர்துவங்கப் பிதாகிலும் அதி பிரசர நயாபேட்சி யாய்க் கல்லியுஞ் செல்வமும் நாளோருவண்ணம் விருத்திபெற்றிருக்கற்கான பலவகை முயற்சிகளைச் செய்து, பாரபட்சமின்நிக் கொண்டிதிசெலுத்தினான்.

**Gunapushanasingai
Effects
economic
improve-
ment.**

**Virotaya-
singal.**

**Vanniyar
continue
to incite
the
Singhaleso.**

**Virotaya
plunders
the Vanni.**

**King of
Madura
comes as a
refugee.**

இந்த மகாத்துமி மனவளியுடையோன்றிலும் கடு முயற்சியாற் காலந்தள்ளயாளாது சடப்பெலன் குன்றி நாதாற் தனது மகன் வீரேரதயசிங்கையாரியனிடம் இராச்சியப் பொறுப்பை விட்டுச் சிலசாலமாறியிருந்து பூரண ஆயிசபெற்றுத் தேகவியோகமாயினன்.

வீரேரதயசிங்கையாரியன் இராச்சியம்பண்ணுங் காலத திலே சிங்களவராலே அடிக்கடி கலகமெழும்ப அவை கண் அரசன் மூத்தோடு தனது பராக்கிரமத்தினுடைக்கி இச்சிங்களவரைக் கலகஞ்செப்பத் துண்டி விட்ட வன்னியர்மேற் படையெடுத்துச் சென்று “அடங்காப்பாம்பிற்கு முங்கிற்கோலரசன்” என்றாற்போல் ஏழு வன்னியையுங் கொள்ளோயடித்தொருபோதும் இவ்வெண்ணாக்கொள்ளாதபடி வன்னியரின் கருவத்தைக் கரைத்து அடக்கித் தனது இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பினான். திரும்பிவரவே, ஆணவங்கொண்டு நிமிர்ந்து கலகம்பண்ணியசிங்களவர் “இடியேற்றைக்கேட்ட சர்ப பழ்” பொற் கலக்கமுற்ற அவனது உபயபாதாரவித்தங் களிலையற்றமரம்போல் வீழ்ந்துகிடந்து, அப்பயமிட்ட தால் அவர்களுக்கு மன்னிப்பு அளித்து நன்முகமாகக் கிப் படசங்காட்டனன். அக்காலத்திலே மதுரையரசு னுகியசந்திரசேகரபாண்டியன் சுத்துருக்களுக்குத் தோற் றசிமுந்து பாற்ப்பாணம்வந்து, இவ்வாரியனிடஞ் சரண்புகுந்திருந்தான். தன்னை படைந்தோர்க்கபயங்

கொடுக்கும் விரோதயசிங்கன் தனது சேநுதனங்களைத் திரட்டிச் சேதுபதிமுதலாகிய தன்னுடைய விரோத மதுரைசென்று, பாண்டியனுடைய சுத்தரூக்கள் வென் விட்டோடக் குமிழ்போர் சேந்து சம்பேரிகைகொட்டி அரசாட்சியை அப்பாண்டியனுக்கு கிளைப்படுத்தித் திரும் பின்ன. அகன்னின் வன்னியர் தங்கள்மேல் இவ்வரசன் படையெடுத்தவருவான் என்றஞ்சிக் கண்டியரசனைத் தங்களுக்கு ஏற்றதுணைசெய்யவரும்படி கேட்டார்கள். அவனே: என்முன்னேர் அங்காட்டைப் பரிசாகக் கொடுத்தமையால் அதற்கு விரோதமாய்ப் படையெடுத்து என் குலத்துக்கு அபகிர்த்தி வருஷிக்கமாட்டே வென்றுமறந்தான். அதைக்கேட்ட வன்னியர் தாமை வன்னியர் கருமஞ் சித்தியாகாததைக் கண்டு விரோதமாட்டே வென்து என் குலத்துக்கு அபகிர்த்தி வருஷிக்கமாட்டே சென்றுமறந்தான். அதைக்கேட்ட வன்னியர் தாமை வன்னியர் கருமஞ் சித்தியாகாததைக் கண்டு விரோதமாட்டே வென்து என் குலத்துக்கு அபகிர்த்தி வருஷிக்கமாட்டே சந்தித்தவாத கடாட்சனிட்சனம் பெற்றுத் திரும்பி வர். இந்த வெற்றிவெந்தன் ஆடவெப்பராயத்திலே ஓரி ராவில் அசமைசூக்கி அலங்கரிக்கப்பட்ட சப்பிரமஞ்சத் திலிருந்த பஞ்சனைமெத்தையிற் துழிதும்போது சடு தீராண்மடைந்தான். மரணகாரணம் யாதென்ஜெரு வருக்குந் தெரிந்ததில்லை.

அவனுடைய குமாரன் செயவிரிசிங்கைபாரியன் சிறு வயதிலே முடித்திரிக்கப்பெற்று விவேகசாமர்த்தவினாய் அரசியனடக்கத்திச் சுந்தருபயமின்றிக் குடியோயியி மகா சீர்த்தியுற்றான். இவ்வரசன் நெடுங்காலங் சீர்த்திப்பிர ஸ்தாபனைய் அரசாண்டு தனது குமாரன் குனைவிரிசிங்கை யாரியனுக்கு முடிகவித்து இராச்சியப் பொறுப்பை யொப்பித்துப் பூலோகவாழ்வை பொருஷினன்.

அரசன் மரித்துவின் : முத்துச்சலாபத்தைப்பற்றி ஆரியச் சக்ரவர்த்திக்குங் கண்டியரசனுகிய புவனேக வாகுவுக்கும் விவாதமுண்டான்போது அவனுடன் யுத்தம்பண்ணி கி. பி 1278 ம் வருஷம் இலங்கை முழு வதையுக் தனதுடிப்படுத்தி வெற்றிக்கொடி.தூக்கி யாழிப் பாணக் குடைக்கீழ்த்துஞ்சைகைசெய்த பண்ணிரண்டாம்வருஷத்திற் பராக்கிரமவாசுவென்னுமரசன், பாண்டியராச ஸைப் பிலைவைத்து ஆரியச்சக்ரவர்த்தியினிடம் இலங்கை இராச்சியத்தை வரக்கூட்ட திறையிறுத்து அரசாளுவேன்.

Virotaya leads an expedition and re-establishes him at Madura.

Gunavira
annexes
some
parts of
Ceylon
and
settles
Tamils
there.

Kanagasu-
riyasingai

The
Singhaleso
revolt with
the aid of
Vanniyar.

Kanagasu-
riya flees
to India.

Vijaya
Bahu—a
Singhalese
rules over
Jaffna.

Kanagasu-
riya's sons
receive
training
at Tiruk-
kovvalur.

என்று வாக்குப்பண்ணியபடி சுன்றியரசர் கொடுத்து வந்த திறையை திறுத்திய காரணத்தாற் குணவீரசிங்கையாரியன் அவர்களோடு சமராடிச் சிலபகுதிகளைப் பிடி த்தத் தமிழ்க்குடிகளை அவ்விடத்திருத்தித் தன்னுணைக்குள்ளார்கி மதுரையை அரசாண்ட நாயக்கர்களுக்குப் பொருளுத்துசெய்து பிதாவைப்போல அரசாண்டு வயோதிகாலத்திற் ரண்சிராச்சியத்தை மகன் கனககுரியசிங்கையாரியனுக்குக் கொடுத்துக் கலன்றிசென்றார்கள். கனககுரியசிங்கன் இராச்சியம் பண்ணும்போது சிங்களக்குடிகள், இவனுடைய இளக்காரத்தைக்கண்டு மேலாட்டங்கொண்டு வன்னியரையுங் துணைப்பீடித்து, “இனக்னால்ரும்பைக்கண்ட கொல்லனை”ப்போற் கலகம்பண்ணினார்கள். அரசனே பயந்து தன் மனைமக்களையுக் கொண்டு ஒளித்தோடி வடதேசம்போன்றன. அவன் போகவே சமயம்வாய்த்ததென்றெண்ணிரி விசயவாகு வென்றுஞ் சிங்களவன்றானே அரசனுகிற் தமிழ்க்குடிகளை மொடுக்கி அவர்களுடைய பாவனையாராதனையாவற்றிலுக் கான் சாதியாரைப்போலாககேண்டுமென்று கட்டாயம்பண்ணி பதற்கு அமையாதவர்களைத் தன்முத்துப் பதினேழுவருஷங்களெடுக்கொலோச்சினான்.

இதற்கிடையிற் பரதேசம்போன கனககுரியசிங்கையாரியன் தனதிருநேத்திரமொத்த புத்திரராசிப பரராசகேரனையுஞ் கெகராசகேரனையுஞ் திருக்கோவஹாரித்தலைப்பிலவைத்துத் தான் தன் தேவியுடன் காகிகர்பரியங்கர்சன் சென்று தலதரிசனை செய்து தீர்த்தம்பலவாடித் திரும்பிக் கோகர்ஸத்துக்கு வந்து அவ்விடத்தே சிலகாலம் வந்து சிவராத்திரிசிரதம் அனுடித்து விரதோத்தியாபனம் பண்ணினான். பின்பு தன்றனையரைக் காணவேண்டுமென்றும் ஆர்வம் மேலிட்டுத் திருக்கோவஹாருக்கு வந்தான். அவ்விடத்திலே வித்தையின்றுகொண்டிருக்கும் தன் சேயர் தேசவளர்ச்சியிலும், அழகிலும், கலைப்பயிற்சியிலும், போர்வலியிலும் புயபலபராக கிரமத்திலும் வளர்ப்பிறைபோலவளர்ந்திருக்கக்கண்டு இவர்கள் நம்பகை களைகுவரென கிளைந்து அது மகிழ்ச்சியோடு அவ்விருவரையுக் கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டனர். அப்பொழுது அன்னை தந்தையரைக்கண்டு மைந்தர்களின் வதனங்களோ, சூரியனைக்கண்ட நளினா

மலர் போலவுஞ் சந்திரனைக்கண்ட குழுதமலர் பேரல் வும் மலர்க்கு சேந்திகான்றன, தனது மைந்தர்கள் சத் தருவைச் செயித்து, இராச்சியத்தை மீட்டுக்கொள்ளப் பண்ணியிருந்த உச்சிதோபாய்களைத் தங்கை அலிந்து ஆனந்த கிருஷ்கஞ்செய்து தனது மைந்தருக்கு உதவி யாக அவ்விடத்தே இருந்த இராச குடும்பத்தாருக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதைகள் செய்துபசராஞ் சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு மனைவி மக்களுடன் மதுராபுரிக்குவந்தான். பாண்டிநாட்டுடப் பதுதிபகுதி யாகப் பிரிந்து அரசாண்ட சிற்றரசர்கள் அவர்களுக்குப் போராட்டுக்கேற்ற சேனைகளையும், ஆயுத முஸ் The sons
திதுகளையுஞ் சம்பாதித்துக்கொடுக்க மனமகிழ்ச்சியுடையே துதிசொல்லிப் பெற்றுக்கொண்டு சகல பிரயக்
Vijaya
தனங்கவோடும் யழுப்பாணப்வந்து பிமர்க்குவாசல் வழி
Bahu.
யாக உள்ளே புகுந்தனர்.

மின்னுமல் முழுங்காமல் இடமிடித்தார்போலக் காத் திராப்பிரகாரம் இவர்கள் உட்புகவே, விசயவாகுவும் முனையைச்சிட்டுடன்ற கிங்க ஏறு பேரவேலழும்பிக் கருச் சித்து ஓர் இமைப்பொழுதிலே தன் சேனையையெல் லாஞ் சேர்த்து அஞ்சாகெஞ்சனும் இவரை மிஞ்ச விடேனைன்ற ஆக்கிரமித்து வீரதீர்த்தோடு சென்று எதிர்த்தான். இருத்தறிரீருங் குழுக்கூவி செய்து பெருஞ் சமராட்டனர். அச்சமரிலே விசயவாகுவும் அவன் பெருஞ்சேனையும் அபசெய்யப்பட்டிப் பராசரசேகர னின் வாட்படைக்கிரையாயினர். செகராசசேகரனேடு எதிர்த்த சேனையும் விசயவாகுவின் விழுஷ்சிகண்டதே, பூனையைக்கண்டு எலிகள் பாய்ச்சல் எடுத்தாற்போல வென்னிட்டுச் சிதறி வேறுவேறேஞ்சினர். செயத்தக்மப்ம் காட்டிய பராசரசேகரன் தன் பிதாவாகிய கனககுரிய Kanagasu-
கிங்கசமாரியனை அரசியற்ற இலைப்படுத்தித் தான் தேச
விசாரணைசெய்ய முயன்று விசயவாகுவுடன் கூடிய rule,
கலகக்காரரான சிங்களவரிற் சிலரைக் கொன்றுன். அதைக்கண்ட சிங்களப்படைகளிற் சிலர் திசில்டிடித்து இலையதிரும் மரத்திற்கஞ்சிப் பாயும் மான்போலக் கண் டிக்கோட்டமெடுத்தனர். எஞ்சிய சிங்களவர் இவர்களை மிகு பத்திவியத்துடன் வழிபட்டுவேந்தார்கள். அக் காலத்தே பராசரசேகரன் சேராழுவமிசத்தைக்கேர்ந்த

இராசலட்சுமி என்னும் பெண்ணைத் தன் பட்டத்துத் தேவியாகப் பாளிக்கிறான்மென்னி, இல்லறமாகிய நல்லறத்தைச் செவ்வே நடத்தினன். இவன் தாதை இவனுக்கு முடிதரித்துச் சிங்காசனத்தில் வைத்துச் செங்கோலோசுசூச்செய்து தான் சிலகாலம் இளைப்பாறிப் பின்னர்த் தேவியோகமாயினன்.

Pararasa-sekaran

பின்னும் பரராசுசேகரன் பொன்பற்றியூர் முடிதொட்ட வேளாளனுகிய பாண்டிமளவன் மரபிலுதித்த அரசுகேசரியின்புதல்விவள்ளியம்மையென் னும்பெண்ணை இரண்டாம் மனையாட்டியாகவும், மணவக்குடியிற் பிறந்த மங்கத்தம்மாளை வைப்பாட்டியாகவும் வைத்துக்கொண்டான். இவனுக்குப் பட்டத்துத் தேவியிடம் சிங்கவாரு, பண்டாரம் என்னும் இரு சிறுரும், வள்ளியம்மையீடும் பாநிருபசிங்கம் முதலிய கான்கு மகாரும், மங்கத்தம்மாளிடம் சங்கிலி என்னுமொரு சுதலும் பிறந்தனர். பரராசுசேகரன் பாரோர் புகழ் அதி விவேக சாமர்த்தியத் தட்டேன மனுமுறை சிறிதுந் தவறுமல் அரசாட்சியை நடாத்த, செகராசுசேகரன்: சித்தியாகினேதனும்ப் கலை களை அப்பியாகித்து வடாட்டிலுந் தென்னுட்டிலு மிருந்து தான் சவுதரித்துக்கொணர்ந்த சகல ராஸ்திரங்களையும் பிரவிருத்திப்படுத்தி *வித்வசபை ஒன்றைக் கூட்டி நூல்களையாக்குவித்துத் தானும் சோதிடம், செகராசுசேகரமென்னும் இரு நூல்களைச் செய்தான். அவினாரால் அரிய நூலென்று எண்ணப்படுகின்ற ரகுவம்சம் என்னும் நூலைப் பரராசுசேகரனின் மருகனும் பராநிருபசிங்கத்தின் மைத்தனனுமாகிய அரசுகேசரி என்பவன் வடமெருதியிலிருந்து மொழிபெயர்த்துப் புராணநடையாக்கித் திருவாரூருக்குக் கொண்டுபோய் அவ்விடத்திலேயுள்ள வித்துவசனபையில் அரங்கேற்றிப் பெருங்கித்தியடைந்தான். இவர்கள் சிங்கயாரியின் என்னும் பட்டத்தைச் சுருக்கித் தத்த நாமங்களுக்கு முன்வைத்துச் சிங்கைப் பரராசுசேகரன், சிங்கைச் செகராசுசேகரன் என வழங்கும்படி செய்தார்கள். சிங்கைச் செகராசுசேகரன் இன்னும் பாண்டிநாட்டிலும், மற்று

Rules wisely

His brother Sekaraja-sekaran devotees himself to literature & establishes a college of literati.

* Tamil Sangam—Sanguveli (Sangaveli) was an endowment for the sangam according to Muttutamby Pillay.

மாதினங்களிலிருந்தும் பல சால்தீரங்களை எடுப்பித்துச் சேதுக்கரையிலிருந்து எழுதவோர்க்குப் படிக்டி எழுதுவித்துக் கொண்டுவந்து இந்தாட்டில் அவைகளை விருத்தியாக்கினான். இந்தக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத் திலே கல்விப்பயிர் செழித்துத் தழைத்தது. அங்குமிகும் பல வித்தவான்கள் ஒருவர்பின்னிமூலராக்க கிழம் பச் சிங்கவாரு முதலிய இராசகுமாரர், கலைப்பயிற்சி யிலும், படைப் பயிற்சியிலும், சட வளர்ச்சியிலும் நாளொருவண்ணம் பொழுதொருவண்ணமாக வளர்த்துவந்தனர். அவர்களுட் சங்கிலி என்பவன் கபடகிங்தனும், கடுவிதீவகியும், அஞ்சானெஞ்சனும், தட்டையையும் உள்ளவனுகிமாத்திராதப்பி நடந்தான். மற்றையோர் “குலத் தனவேயாருங் குணம்” என்றபடி கலவொழுக்கமும் உயர்குணமும் உள்ள பிள்ளைகளாயினார். இவர்கள் யாவரும், ஒர் மீண்டிற் தின்று ஓரி-த்திற் கற்று, ஒர் சளவியில் வினையாடி, ஒர் யாளிகையிற் துயின்றுவருங் காலத்தில், அரசனின் மூத்தகுமாரனுக்கூ சிங்கவாருவுக்குச் சன்டாளனுக்கூ சங்கிலி ஏஞ்சுட்டிக் கொண்டுன். உயிர் Sankili அருமைதெரியாப் புலையனுக்கூ சங்கிலியாற் பட்டத்துச் poisons சுதஞ்சுன் சிங்கவாரு அகாலமாணபடைய அரசன் இரண் the crown prince. டாம் பிள்ளையாகிய பண்டாரம் என்பவனுக்கு இளவரசுப்பட்டஞ்சுட்டி ஆளுகைசெய்யவைத்துத் தனது பரி Pararasa-வாரங்களுடன் கும்பகோணத்திற்குத் தீர்த்தபாத்திரம் sekaran places his பண்ணினான். அவ்விடத்திலே சோழதேசத்தரசனும் second son தன் பரிவாரங்களுடன் வந்து வநிந்திருந்தான். அப் Pandaram போது அங்கே சங்கிலி செய்த குழப்பத்தின் கிமித்தம் on the அவனையும், பராசசேகரணையும், பரிவரங்களையும் goes to சோழராசன் பிடிப்பித்துச் சிறைச்சாலையில் அடைப்பித் Kumbako- தான். சேனைகளோடு பின்னேசென்ற பரிசூபகிக்கம் num. அதைக் கேள்விப்பட்டு, மாற்றுனுக்கூ சோழனைத் தேடி Is made a அவனை எதிர்த்துச் சண்டைசெய்து, தன் தேகத்தில் வாருன காயக்கள் வாங்கியும் ஒர்பொருட்டாக எண்ணைது His son கொண்டு போராடி விருதுபெற்றுத் தன் தாதை ஆதிய Parani- ரைச் சிறைமீட்டு அவ்விடத்திற் தனது விருதுக்கொடி pasingam effects his வைத் தாக்க மூன்றுமாதம் ஆளுகைசெய்து பின்பு release and சோழனுடைய வேண்டுகோளின்படி அவனிடத்திலே exacts tribute from the captor.

கிறைவாங்க இனங்கி இராச்சியத்தை அவனிடக் கொடுத்துப் பிர முதலியோரோடு யாழ்ப்பாணம்வந்து சேர்ந்தான்.

Pararasase-karan returns. பராசகேரவரசன் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்த வுடன் பாநிருபசிங்கத்திற் பாசங்கொண்டு அவனை அழைத்த மேன்மைப்படுத்திக் கள்ளியங்காடு, அராலி, சண்டிருப்பாய், அச்சவேலி, உடுப்பிட்டி, மல்லாகம், கச்சாய் என்னும் ஏழு கிராமங்களையும் அவனுக்குச் சொங்கமாக அனித்துச் செப்புப் பட்டயமிக்கு அரசாட்சி மில் இரண்டாம் அதிகாரியாக்கினான். இச்செய்கை சங்கிலிக்கு மனப்புகைச்சலை எழுப்பினாலும் அதை அவன் வெளியிலே பிறக்டாமல், “நடுக்கோடினுறைர்வருமளவும் வாடியிருக்குக் கொக்கு”ப்போல அடங்கியிருந்தான். அங்காலத்திலே கண்டியாசனின் மனைவி, அனேக வைத்தியபண்டிதரால் மாற்றமுடியாத வழிற்றவலியால் வருந்தினான். அந்தாலே கண்டி அரசன்: ஒர் கல்ல வைத்திப்போதுத் தன்னிடம் அனுப்பவேண்டும் என்று பராசகேரனுக்குத் திருமுகமலுப்ப, அப்பராசகேரன் வைத்தியர் கிரோன்மனியாகிப் பராநிருபசிங்கத்தைக் கண்டிக்கு அனுப்பினான். அவ் வைத்திய சிங்கன் ஒரே அவுடதப் பிரயோகத்தினால் அவனுடைய யியாகியைப் “பரிதியைக்கண்ட பனிபோல்” ஓட்டமெடுக்கச் செய்தான். தன் அன்பிற்குரிய பிரியையைப் பற்றிய யியாகியை மாற்றிய இவ்வைத்திய கிரோன்மனியின் நண்ணறி யின் திறத்தைக் கண்டியரசன் கண்டாகுவித்து வாய்புதைத்து ஆச்சரியவசத்தனுகி, ஆயுளவேநியனுகிய பராநிருபசிங்கத்துக்கு என்னென்ன உபகார உபசரணைகள் செய்யவேண்டுமோ அவைகளை எல்லாம் மனங்குளிரக் கைகள் குளிரச் செய்து மரியாதையுடன் வழிகிட்டனுப்பினான்.

Sankili kills Pandaram and claims the throne.

அந்தக்காலத்திலே ஒருநாள் இனவரசனுகிய பண்டாரம் பூங்காவில் உலாயிப் பூக்கொய்து பொழுதுபோக்கிக்கொண்டு வருகையிற் பாதகரூபஞன சங்கிலி இதான் தருணமென்றுன்னிப் பதினிருந்து இனவரசனை வாளினால் வெட்டிக்கொன்று இராச்சியங் தனக்கே உரித்து என்று வரதாடினான். ஐயையோ! துரோகி! துரோகி! சருயிர் எடுத்தபாலி! பிதாவாகிய பராச-

சேகரன் இதைக்கண்டு மனக்கிலேசம் அடைந்துங் தன் னுயிரையுஞ் சிதைப்பானென்ற அஞ்சி, அறியாதான் போற் பேசாதொதுங்கிவிட்டான். பரநிருபசிங்கமோ: நானிருக்குக் காலத்திலே வைப்பாட்டிழின்னைக்கு இராச் சிய உரித்து எப்படிக் கிடைக்குமென்று, உக்கிரேஞ்சோபங் கொண்டு ஆக்கிரயிக்கக் ‘கருமை கண்ணுயினுன்’ அதற்கிடவிரிடம் வந்து: கேளுமண்ணை, நாமிருவருஞ் சாகோதாராயிருக்க இராச்சியமும் இருவருக்கும் பங் கென்பதற்கு எட்டுனையுந் தடையில்லையே; காங்கள் இருவராம் பேகமுற்றுல் இராச்சியத்தை அபகரித்துத் தமதாக்கிக்கொள்ள இதுதான் தருணமென்று வன்னியர் வளைபார்ப்பார்கள். ஆதலால் நாம் அரச உபாயக்கள் நான்கனுள் ஒன்றுகூடிய சாமத்தைக் கையாடி இப் போகைக்கு நானே பிராசனாகவும் சீர் மக்கிரியாகவு மிருந்து இராச்சியம்பண்ணுவோம். இனிமேல் நல் ஸோழாங்கு பண்ணிக்கொள்ளலாம்; வருமானமிருவருக்கும் பங்காகவேயிருக்கும். உமக்கு என் பிதாவிலுற் கிடைத்த அதிகாரத்தை உமது மகன் பரராசிங்கத் திற்குக் கொடுத்து என்னுடன் இணங்கி நடந்தால் இராச்சியத்திலே பெரிய காரியங்களைச் செய்மலா மென்று “அடிகாக்கினஞ்சும் நனிகாக்கிலமிர்தமும்” எவ்வத்து நயவசனங்களால் அவனை வசப்படுத்தினான். பரநிருபகிங்கரும் “கரியின்கையிற் குடிலைக் கழுவக் கொடுத்தவன் சீலமாய் அதற்கிணங்கி மந்திரித்தொழிலை நடத்தச் சம்மதித்தான். சங்கிலியோ சிலகாலத்திற் குள்ளோ சேனைகளைத் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு இனி மேல் நல்ல ஒழுங்குகள் பண்ணிக்கொள்ளுவோம் என்று முன் சொல்லிக்கொண்டபடி, பரநிருபசிங்கத்திற்குக் கொடுத்துவந்த வருமானப்பக்கையும், பரராசிங்கத் தின் அதிகாரத் தலைமையையும் நிறுத்தி மந்திரி உத்தியோகத்திற்குச் சம்பளம் மாத்திரம் கொடுக்கத் தீர்மானித்து அப்படியைசெய்ய ஆரம்பித்தான்.

காரியத்தின் திலையைக்கண்ட பரநிருபசிங்கம், சோழனுக்குக் கடிதம்போக்கி, சீரதுப்பிவந்த திறையை இற்றைநாண்முதல் அனுப்பவேண்டாமென்று தடுத்தான். புறநட்பும் உப்பகையுமின் இவர்கள் அராட்டு

Paranirupasingam disputes his claim.

Sankili conciliates Paranirupasingam, makes him his minister and rules.

Sankili consolidates his position and repudiates the promises.

The Portuguese convert Tamils in Mannar.

Sankili massacres the converts.

Sankili expels the Singhalese and Javakar from Jaffna.

Vanniyar migrate to settle in their place.

Karaip-piddi Vanniyan arrives with treasures and settles at Kantarodai Nampis serve him.

சினராய் இருக்கையில் வியாபார முகாந்திரமாய் மன் அரில் வரத்துப்போக்காக இருந்த பறங்கிக்காரர் அங்கே யுள்ள சனங்கனோடு பாடிப்பழகித் தங்கள் ரோமான் மார்க்க உபதேசங்களை அவர்களுக்கூட்டி 500 கைவசமாக குடிசனங்களைத் தம் மதத்திற் சேர்த்துக்கொண்டனர். அதினாலே சங்கிலி என்பவன் ரோமான் மார்க்கத்திற் சேர்ந்த அனைவரையும் ஆண் பெண் குழந்தை என்ற பேதமின்றி கி. பி. 1544 ம் கூ வெட்டுவித்துப்போட்டன. அஃதன்றி இங்காட்டிலிருந்த புத்தசமய ஆலயங்களைல்லாவற்றையும் இடிப்பித்தழித்துச் சிங்கள வரும் இங்கிராதபடி முழுப்பேறையுங் தூரத்திலிட்டான். அங்காண்முத விங்காண்மட்டும் யாழ்ப்பாளத்திற் சிங்களவர் இருந்ததில்லை. முன் விசயவாகுவின்கீழ்ச் சேவு கராயிருந்த யாவகரையும் யாவகச்சேரியெனிட்டப்புறப் படுத்தினான். யாவகச்சேரி மிந்காலத்திலே சாவகச் சேரியென வழக்கப்பட்டி வருகின்றது. “விழுதலுக்கு முன் அகங்காரமுண்டாகும்” என்னும் விவிலிய சருகிக் கலோகப்படி இவனிடத்தில் ஆணவக்குணம் மேவிட்டதாற் பலராலும் பகைக்கப்பட்டான். “ஷருடன் பகைக் கில் வேஞ்சுடன்கெடும்” என்ற ஒளவைவாக்கைப் படித்துப்பார்த்தானில்லை. சிங்களவர் யாவகர் இங்காடுவிட்டுப் போகத் தென்னாட்டிலிருந்து நாற்பத்தொன்பது வன்னியர் மரக்கலமேறி யாழ்ப்பாளம் வருகையிற் சட்டென வேர் சுறிக்காற்றாத்தபடியால் கெடுங்கெயிற் கடலில் அத்தனை வன்னியரும் அமிழ்ந்திப்போனார்கள். அவர்கள் மலையியரும், கரைப்பிட்டி வன்னியனுயாவன் மலையியாகிய அம்மைச்சிகாச்சியும் பணிவிடைக்காரருக் கனிரைப்பங்களைன்று வேறு மரக்கலங்களிலேறிவந்து யாழ்ப்பாணத்திலிருங்கினார்கள்.

கரைப்பிட்டி வன்னியன் கந்தரோடைக்கு வந்தங்கே குடிபதியாக அறுபது கந்திக்கார நம்பிகளனுதினங்களினைச் சேவித்துவர வரம்பது, மற்ற வன்னியினின் வரவையவாவுடன் காத்துக்கொண்டிருக்குத் தாலும்சிட்டு வந்தான். நாற்பத்தொபது வன்னியரும் ஆழியிலமிழ்ந்தியசெப்தி யிவர்களுக்குத் தெரிந்தில்லது. ஆகையால், அவர்கள் மலையியராகிய வன்னிச்சிகள் கந்தரோடையிற்குனே வீடுகளைக் கட்டியிருந்து தம் நாயகரின் வரவை

அபேட்சித் தெதிர்நோக்கியிருந்து தத்தம் வேலையாட்களின் உதவிபெற்றுச் சீவனம்பண்ணினார்கள். கரைப் பிடிவன்னியன் தன்கீழ்ச் சேவகஞ்செய்த தலைமையான நம்பியின் மகளில் ஆசைகொண்டு:

“ஊனி ந்துடிப்பதியாங்கையுறிற்கால்குறையும்
மாணின்மைசெப்புங்காலக்கா—நீணிரயத்
தங்கப்பயக்குமாற்றுச் சி சீக்கண்ட
விலைபமெனக்கூலைத்தாந்தூ” (நாலடியார்)

என்னு மான்ரேருரையை மறந்து, அவனுடைய கற்பை அழுத்தான். தன்மகளுக்குவந்த மானபங்கத்தையறிந்த மெபி மூங்கிற்காட்டிற் பற்றிய தீப்போற் கோபம் மூன் டெரியத் தன் யசமானவென்றும் பாராதமோனக்கோண் டெழுஷு வன்னியனைக் கொன்று பழிவாங்கி அவனுடற் கெந்திரைப் பூமியிற் பாயச்செய்தான். அற்பவாசையை அடக்கவாற்றுது தன் பத்தா கொல்லப்பட்டதைக்கண்ட அம்மைச்சிகாச்சி பயந்து கடுக்கிக் காதலன் பிரிவை கிளைத்துத் துயர்கொண்டு மனக்தனர்ந்து தற்கொலைசெய் திறந்தான். ஸம்பிகள் தலைவனும் இராசனிசாரனைக் குள் எரகிக் கொலையுண்டான். வன்னியனின் திருக்கியசம்பத் தேவ்லாஞ் சக்கிலியரசனுக்காரின. மற்ற ஸம்பிகள் சீவ னூர்த்தத்திற்கு வழியின்றிச் சாரைக்குப்பம் என்னும் அயற்கிராயத்திற்குப் போய் அங்கேயிருந்த சாரைருக்குப் பனிக்கைடகாரராகிப் பனையேறுங் தொழில் பயின்று பழிப்பதியே அத்தொழிலைத் தங்கள் தெ ழிலாகக் கொண்டு சீவனம்பண்ணிவந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் குலசாரத்தை விட்டு விலகினதால் நழுவரென்றும் பிற காலத்திலே நழுவரென்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள்.

இந்தக்காலத்திலே இராமனுதபுரத்திலிருந்து சில மறவர் வந்து மறவன்புலசிற் குடியாய்த் தங்கியிருந்து உண்ணாடுகளில் வந்து துழைந்து பெருங்களவரண்டு சனங்கள் மனதைக் கலக்கினார்கள். ஆனால் சங்கிலி அவர்களிற் பலரைப் பிடித்துக் கொல்லுவிக்க, எஞ்சிய மறவஞ்சி அவ்விடம்விட்டோடினர். மறவர் வாசம்பண்ணின விடமாதலால் அவ்விடம் மறவன்புலம் என்றமைக்கப்பட்டது. பின்னும் வடநடு தென்னாடு முதலிய

More immigrants arrive.

இடங்களிலே பெரும் பஞ்சமுன்னிப்பட்டதாற் பலவரு ணத்தவர்களும் எடுப்பட்டினாட்டிற்கு வந்து அங்கங்கே வரசைபண்ணினார்கள். இப்படியிருக்குங் காலத்திலே, தற்காலத்திலே வடமிருஷ்சிமென்றமூக்கப்படும் வடமாட்சியிலே சனககளுக்குள்ளே ஒர் ஊர்க்கலகமுண்டா யிற்று. அதையறிந்த சங்கிலி சுக்கலந்தையடக்க வெண்ணி அரசருக்குரிய வரிசைவாத்தியங்களுடனே சென்று கலகத்தை யடக்கித் திரும்பி வருகையில் இருபாலை எல்லை கடைதவுடன் வாத்தியகாரர் தொனியை நிறுத்தினர். அப்போது வாதுகாரனத்தாலோ வாத்தி யத் தொனியை நிறுத்தினிர்கள் என்று சங்கிலியாசன் வினாவ வாத்தியகாரர்: இது பராசிருபசிங்கத்தின் ஆட்சிக்கு எல்லை, ஆதலால் உத்தரவினைத் தொனிசெய்யப் பயங்கோமென்று உத்தரங்கொடுத்தனர். சந்மாட் தொடங்கிச் சுக்கிலி பராசிருபசிங்கத்திற்குமிப் கள்ளியங்காடு முதலாம் ஏழு கிராமங்களையுட கவர்ந்துகொள்ள யோசித் துச் சூழ்ச்சிகளைசெய்தும், அவன் கையிற் செப்புப்பட்ட யமிருந்தபடியால் முடியாதபலஸமாயிற்று. சங்கிலி இராசவுத்தகாரனுடேசெலுத்தியும், முடியுஞ் செங்கோலும் பரராசேகரனிடமிருந்தமையாற் தனக்கொரு முடியுஞ் செங்கோலுங் தேட ஆலோசித்துக் காரியம் பிரதிகூலமாயிற்று. பரராசேகரன் வண்ணிப்பொத துணைப்பிடித் தித் தனது மகன் பராசிருபசிங்கத்திற்கு முடிசூட்ட எண்ணிமுற்று வண்ணிப்பொதன் கொண்டாட்டம் மூண்டான். அதைச் சங்கிலி அறிந்து தனக்கு கடைமலரு மென்றஞ்சித் தான் நிறுத்திவைத்த வருமானப்பங்கைப் பராசிருபசிங்கத்திற்கும், கிராம அதிகாரப் பொறுப்பை அவன் மகன் பரராசீங்கத்திற்கும் கொடுக்க உடன்பட்ட இக்கொண்டு அவர்களைத் தன்வசப்படுத்தினான்.

Sankili fails to secure the regal crown and sceptre.

But makes his rule secure by conciliating Parani-rupasingam.

அஃதன்றி அவர்களுக்கிருந்த இராச நாமங்களைத் தங்கிரமாக மாற்றி, வேளாளருக்கிருந்த முதலிப்பட்டத் தை அவர்கள் பெயரினிறுத்திற் சீர்த்துப் பராசிருப சிங்கமுதலி, பரராசீங்கமுதலியென வெழுதிவைத்து, அவர்களுக்கும் அவர்கள் பிற்சங்தத்தியாருக்கும் ஐந்துறு கிராமத்திற்குத் தலைமைபெற்றுக் காப்பாற்றுதலென்று அருத்தங்கொள்ளும் மடப்பளியென்னும் பட்டமுஞ்

குட்டினன். தற்காலம் உயர்குல மடப்பள்ளியாராய் ஆக காங்கு விளங்குவோர்தாம் இவ்விராச மடப்பள்ளியைச் சேர்ந்தோரென்று பாராட்டுகிறார். அதன்பின் சங்கிலி “Madap-pali”. Creates the title of சேனைகளையும் ஆயுதங்களையும் சேர்த்துப் பலங்கொண்ட தைப் பரராசேகரன் கண்டு, சின்னரிதாயுள்ளங்களுக்கு, வெல்லுவதற்கு வழியில்லையென்றுண்ணி, தன் திரவியங்களையெல்லாம் யானைகளிலேற்றிக்கொண்டுபோய் வன்னிகாட்டைச் சேர்ந்து ஒரு பெருங் காட்டுக் குள்ளே முன்னேர் திரவியஞ் சேமித்தலைவத்தைச்சிடத்திற் தாலுஞ் சேமித்து வைத்தவற்றேஏ முடியையுஞ் செங்கோலையுங் கூட வைத்தத் திரும்பிவந்து தனது மரனிகையிலிருந்தான். ஒருவரையொருவர் எப்போது சதிக்கலாமென்று உள் னெண்ணமிருந்துக் கூட தலையை விட்டுங்கத் தருணம் வரயா ஸமயாற் தம்பகையை வெளியிற்காட்டாமற் சங்கிலியும் பரநிருபசிங்கமும் அராங்டினராயிருந்தனர். சங்கிலி யின் அதிக்கிரம உக்கிரம் அதிகரித்துவர, மன்னுரிலே ரோமான் கத்தோலிக்க மார்க்கத்திற்கேர்க்க அபகுடு களைக் கொல்லுவிக்க மூற்பழிக்கேற்ற பதிலளக்க முயன்று சவேரியாரென்னுப பறங்கிக்காரன், தன் சாதி Xavier யார் யாழ்ப்பாணத்திலுளவு அங்காட்டார்க்குத் தன் conspires சமயபோக்ஜினையை யூட்டுகிப்பதுகருகி முயன்று தன் to come to Jaffna. எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு இதுதான் வற்ற தருண மென்று சங்கிலியின் பகுகளுளு பரநிருபசிங்கத் Paraniru- துடன் எழுத்தலுமாய்க் கொண்டாட்டம்பண்ணி pasingam னன். பரநிருபசிங்கமும் இவி இராச்சிய வத்காரம் turns a traitor. தன்கு வராதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு “நாய் கொண்டுபோன பானையை யார் கொண்டுபோனுலுமென்ன” என்ற வழக்கியல்போல அரசாட்சியைப் பிறருக்காக்க எண்ணங்கொண்டான். இப்படியே சம்பவம் நிகழுங் காலத்துத் துண்மதிக்குறைநிடமான சங்கிலி தனது மந்திரியாகிய அப்பாள்ள மகளினது சௌந்தரத்தைக் கண்டு அவள் கற்றையளிக்கக் கருத்துற்றுன்.

“கொலையஞ்சார் போய்க்கானார் மாஸமுமோய்பார் களவொன்றேவேளையவுஞ்செய்வார்—பழியோடு பாவமிகுதென்னார் பிறிதுமற்றெலைசெய்பார் காமங்கதுவப்பட்டார்.” (உதிகெறிவளக்கம்)

அப்பா சங்கிலியின் பாதக எண்ணத்தையறிந்து பர நிருபசிங்கத்திடம் வந்து, தனக்குற்ற கிளேசத்தை வெளிவிட்டுத் தன் மகனுக்கு அடைக்கலங்கொடுத்தாத நித்து, ஏப்படியும் தன் மாணத்தை இவ்வேணோ காத்துச் சரவேண்டுமென்ற மிக மெலிந்து கெஞ்சினான். இவ னும் இதே தருணமென்று, “காற்றுள்ளபோதே தாற்று” என்னும் பழுமொழியை யோர்க்கு, தன் பகைவனுன் சங்கிலியைச் சநிக்கும்படி “பழும் ஸழுஷிப் பாலில் ஸிழுந்தா” லொத்துத் தன்னிடம் வந்த மந்திரி யோடனுதபித்து அவன் மனதைக் கவர்ந்து, தன்பட்ச மாக்கி, அவன் மகனுக்கு அடைக்கலமிர்து இங்குள்ள சம்பவங்களையெழுதி இவனிடங் கொடுத்து, ஊர்காவற் றுறையில் வந்திறங்கிபிருந்த காக்கைவன்னியலுக்கு நிருபமலுப்பினான். இவன் கொண்டுசென்ற நிருபத்தை வாசித்தோர்க்கு உத்தரம் வரைந்ததுப்பிப் பின்பு காக்கைவன்னியன் தரங்கன்பாடிக்குப் போய், அங்குள்ள பறங்கிக்காரரைச் சந்தித்து: வாருங்கள் யாழ்ப்பாணத்தை யாருங்கள், உங்கள் விரோதியாசிய சங்கிலியைச் செயித்து அதைப் பிடிப்பதற்கேற்ற உதவி செய்வே னென்று சத்தியமும்பண்ணிக்கொடுத்தான்.

And
beguiles
Sankill
into per-
mitting
the Portu-
guese to
enter
Jaffna as
traders.

இந்தவிடத்தைக்கண்ட பறங்கிகள் முன்பு வியாபார விருப்பபக்காட்டி இங்கில்லாத பல சாமான்களையுக்க கொண்டு, சங்கியாச வேலூம்போட்டு வந்தாற்போற் பன் ஜீனத்துறையில் வந்திறங்கிச் சங்கிலியைசனிடன்று சென்ற தாங்கள் பாழ்ப்பாணம் வந்து வியாபாரம்பண்ண உத்தரவு வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். சங்கிலி முன்பு சம்மதியாதிருந்தும், பரங்கிருபசிங்கமும் மந்திரிமாரும் ஒருமித்துநின்று இப்படிப்பட்ட வியாபாரப் போக்கு வரத்து எந்தேசாவிருத்திக்கு அனுகூலமும் அவசியமுமாகும்; இங்கில்லாத நூதனப் போருள்கள் வரவும், இங்குள்ள பல சாமான்களை அங்கனுப்பவும் மிக வசதி யாழிருக்குமேயென்ற மென்மேலுஞ்சொல்லச் சங்கிலி யும் ஏவப்பட்டு ஒருமணமாகிப்பறங்கிக்காரரையழைத்து, நீங்கள் இராக்காலத்திலே ஊருக்குட்ட தங்காமல் உங்கள் தோணிகளில் உண்டுறங்கிப் பகற்பொழுதிற் தரையிலே இறங்க வியாபாரம்பண்ணலாமென்று உத்தரவுகொடுக்க,

அவர்களும் அப்படிவே சிலகாலம் வியாபாரஞ்செய்தார்கள். கூடாரமிட்டு உல்லாசமாய்ப் படுத்திருந்த அராயியனிடம் தன் மூஞ்சியைமாத்திரம் உட்புகுத்திக்கொள்ள இடங்கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்ட ஒட்டகக்கைத்தப்போல வியாபாரம்பண்ண இடம்பெற்ற பறங்கிகள், சுங்கிலி சம்பிரமாயிருக்குங் காலத்தொருக்கினர் பட்டிவஸ்திரம், பல நூதனப்பொருள்கள் கொண்டுகொடுத்து அரசனீச் சந்தோஷப்படுத்தி: மகாராசனே, மன்பதைக் காதரவே, நாங்கள் மரக்கலங்களிற் பாகம்பண் லுவதும், புசிப்பதும், நித்திரைசெய்வதும் மிக வருத்தமயிருக்கின்றதே; ஆகலற் கடலோரத்திலே நாங்கள் தங்கவும், வியாபாரப் பொருள்களை வைத்தெடுக்கவுமாக ஒரு வீடு கட்டிக்கொள்ள உத்தரவு தரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கச் சுங்கிலிபரசனும் “நக்குண்டார் நாவெடார்” என்ற முதுமொழிப்படி இவர்கள் வசப்பட்டு நீங்கள் உண்ணால் டிற் கட்டாது தென்கரையோரமாய் ஓர் சிறு வீடுமாத் திரங் கட்டிக்கொள்ளலாமென்று ஆக்கியாபித்தான்.

The Portuguese obtain a permit to build a small house.

பறங்கிக்காரர் அதையே சாட்டாகக்கொண்டு “ஊசி செஹுத்த விடங்கேட்டு உலக்கை புகுத்தினாற்” போற் கூடலருகிலே மண்ணினாற் பெலனும் விஸ்தாரமுமான ஓர் கோட்டை கட்டி அதிற் தங்கள் சேஜைகளையும், ஆயுதங்களையும் நிறைத்துக் காலம் வருமளவுக் கெட்டித் திருந்தார்கள். அதற்குத் தெற்கே கடலும், மற்ற முத்திசைகளும் மனிதர் போக்குவரத்துப்பண்ணக்கூடாத பெருஞ் காடுமாயிருந்தமையால் இச்செய்தி அரசனுக்குத் தெரியாதிருந்தது. சிலகாலஞ்சென்றபின் ஓர்காளிற் பயிரிடுக் குடிகளானோர் அரசனிடஞ்சென்று, அவனது பாததாமரைகளை வணக்கி: எம் பெருமானே, நாம் பத்து விரலும் பதற நிலஞ் செப்பனிட்டு, வெயில் காற்று மழை களால் வழும் இக்கட்டுகளைச் சுகித்து எஞ்சிய தாபரிப் புக்கென்று விதைத்த பயிர்களைக் காட்டுமிருக்கன வந்து அதஞ்செய்கின்றனவென்று விண்ணப்பம்பண்ணி னதால், சுங்கிலி நாட்டில் வந்து பயிர்களைக் கெடுக்கும் காட்டுமிருக்கனை நிக்கிரகம்பண்ணுதற்கேற்ற எத்தனங்களோடு சேஜைகளைச் சேர்த்துத் தானுங் கோதண்ட பாளியனுப்க் காட்டினுட் சென்று ஆங்காங்குலாவி

But surreptitiously build a strong mud fort and gather men and arms.

வேட்டையாட வருகையிற் பறங்கிகளாற் கட்டப்பட்டிருந்த கோட்டையையும், சேமித்து வைத்திருந்த ஆயுச முன்தீதுகளையும், நாட்டப்பட்டிருந்த கொடிகளையும் என்று துணுக்குற்றும், இதேதென் ஒருச்சரிபவசத்தாகி அவ்விடம்போய் அஞ்சுள்ள ஆயத்தங்களைன்தலையுள் கண்டு பறங்கிகளைப் பார்த்து: நீங்கள் இப்படிச் செய்ய உத்தரவு தங்கவன் யாவனென்று, மனம்புழுங்கக்கண்கள் சிவக்கக் கோபாக்கினிமண்டி ஆக்கரமித்துச் சீரிக் கேட்டான். அவர்களும்: அரசனே, சீரல்லவா நாமிப்படிச்செய்ய இடங்கொடுத்தீரென்று மாறுத்தான் கொடுத்தனர். அவ்வுத்தரம், செருப்பெழக் காய்ச்சப்பட்ட கிருப்பு நாராசத்தைச் சொல்யுட் புதுத்தினாற்போ விருந்ததால் அரசன் கொதித்துச் சினங்கு: ஓர் சிறுவிடு கட்ட உத்தரவுதந்தனவன்றுக் கோட்டைக்கட்ட உத்தரவுதக்கேள்வன்; இக்கணமே இவைகளைப் பொடிப்படியிடுங்கள், கொடிகளைப் பிடுங்குங்களென்று அவர்களில் தெருங்கினான். பறங்கிகள் இவனுடைய கெங்கி தத்திற்குக் கீழ்ப்படியாதநிலை அரசன் பலவக்கம்பண்ணியும் அவர்கள் அஞ்சாது மிஞ்சி முரட்டுக்குனங் காட்டினர். இதுவே இவ்ஸருபகுதியராக்குள்ளும் பிரிவினையையும் யுத்தவெத்தனத்தை முண்டாக்கிறது.

Sankili demands
the demolition
of the fort.

“எண்ணாக வேண்ணமெல்லா மெண்ணி மனம் புன்றுணை” சங்கிலி போர்க்கறைகளுக்கிட கல்லூர்க் கோட்டையின் குடதிசைப்புறத்தே ஹீராகாளியம்மைகோவிலின் முற்புறத்திருந்த வெளியையே போர்க்களமாக நிபமித்து யுத்தவாரப்பநானும் விளம்பரம்பண்ணினான். விளம்பரப் படியே இருதிறச் சேணைகளும் தத்தமாயுதங்களின் கறை கீக்கி யுத்தசன்னத்தராய்வுந்து கிழுக்கே சங்கிலியின் சேணையும், மேற்கே பறங்கிப்படைச் சங்கங்களும் பாளைய மிறங்களார். உதயபாகத்து நின்ற சேனுவீரர் வாள், வேல், மழு, தோமரம், ஈட்டி, முதவிய வாயுதங்களைத் தத்தம் பரணிகளிலேந்தி யணிவதுக்க, அத்தமனபாகத் திலுள்ள சேனுவீரர் தத்தங் சரங்களிற் பள்ளிரன்றிலங்கிப் பகைவரைக் கலக்குங் துப்பாக்கிகளேந்திக்கொண்டு அளிவகுக்க யுத்தமாரம்பமாயிற்று. சிரமப்படி போர்க்களத்துட் சென்ற இருதிறச் சேணைகளின் போர்ப் பரீட்

கையும், ஆயத்வெத்தனங்களும் வித்தியாசப்பட்டிருந்த மையால் அவர்கள் கோலங்களும் வேறுபட்டிருந்தன. பறங்கிகள் யுத்துஞ்செய்யும்போது ஒருவன் துப்பாக்கி நிட்டி இலக்குப்பிடிக்க, மற்றொருவன் பற்றுவாய்க்கு நெருப்புவைக்கச் சிலமுறை திரிவாய் கத்தரித்துஞ் சில முறை வெட்டிர்ந்தும் எதிர்ச்சேணைகளைக் கொன்றுங் காப்படுத்தியும் குற்றுயிராக்கியும் நெருக்க, தமிழ்ச் சேணைகள் கத்தங் கைப்படைகளோடு எதிரிசேணையில் விழுந்து வெட்டியும் குற்றியும் அடித்துங் கைசலிக்க, தன் சேணையின் தளர்ச்சிகண்ட சங்கிலி தன்னுடனின்ற காலூறு துணையிரரோடு உள்ளனரியிற் பாய்ந்து கடும் போர்செய்து தன்சேணைக்குற்ற விளைப்பை மாற்றினான். இவ்வண்ணமே ஆறாளும் கடும்பூசல் நடந்ததனாற் பறங்கிச்சேணை நாளுக்குாட்ட குறைந்து ஏழாமாண்ட போரில் அபசெய்யப்பட்டு இனியென்ன? நமன பாசத் தில் அகப்பட்ட உயிர்ரோலச் சங்கிலியின கையில் அகப்பட்டு மடிவதன்றி வேறுகெடியில்லையென்று மனத்தளர் வற்றபோத, பறங்கிச்து இவ்விப்பத்துண்டாயிருந்த தைத் தாங்கன்பாடியிலுள்ள பறங்கிளாறிந்து தன் னினச் சேணைக்குச் சுகாமயாக அனுப்பிய வோர் துணைச் சேணை அப்பாக்கி முதலீய யுத்தவெக்கதனத்தோடு வந்து சேர்க்கது. அதைக்கண்ட பறங்கிகள், குற்றுயிரான சிங்கங் களைதெளிந்த பெலன்டோண்டு கெர்ச்சித்தாற் போலப் புதுப்பெலனோடு தொறியங்கொண்டு மறுபடியுஞ் சண்டைசெய்ய வாரம்பித்தனர். சமத்திந்துச் சனியன் பேல அவர்கள் தப்பாக்கி நெருப்புப்பற்றுமற் தாமதப் பட்டது. அதினால் எதிரிசேணையை வெல்வதறிதென்று எண்ணித் தத்தமுறைகளிலிருந்த வாள்களையிழுத்து வாருங்கள் உமதுயினா எடுக்கிறோமென்று சபதஞ் செய்துநிற்க, தமிழ்ச் சேணைகளும் அபிமானங்கொண்டு தத்தமாயுதங்களோடெதிர்த்து அஞ்சாது யுத்தஞ்செய் தனர். பராிருபசிங்கமும் மந்திரிமாரும் நிர்விசாரிகளாய் “மாமியார்த்தலையிற் கையும் வேலிக்கப்பாற் கண்ணு” மாயிருந்ததைச் சங்கிலி கண்டு பத்தாம்காட்ட போரில் இவர்களைப் பார்த்து, சீங்கள் ஒரு முயற்சியுஞ் செய்யாது நிற்பதென்னவென்று குறைகூறப், பராிருபசிங்கம் முத

ஈனோர்: முன்னொருபோதும் நாம் பயின்றிராத நாதன் வகைபோலிருப்பதினால் எங்கள் சமர்த்தித்திலே செல்லாதென, அரசன் நன்கூத்து: நானும் இப்போரை முன்னறி யேன், இருந்தும் என் வல்லமைபை நின்று பாரங்க என்று சொல்லித் தன் துணைவிரேஷடு “மான்கூட்டத் திற் புலித்திரன் பாய்ந்தாலோ” த்துச் சத்துருசேனையிற் பாய்ந்து அவர்களைச் சின்னுசின்னப்படுத்தி அன்றைத் தினம் ஆயிரத்தெழுநுறைபேரின் கிரகைக் கொட்டு அவர்களாவியை மறைக்குப் பயணமனுப்பி மீண்டான்.

பதினெடுராம்ஸாரும் இருகிறச் சேனைகளும் எந்தது யுத்தஞ்செய்ய, தமிழ்ச்சேனை சுற்றுப் பிச்வாங்குவது கண்டு சங்கிலியுங் துணைவிரூம் யானைக்களத்துட் சிங்கங்குழாம் புகுந்தாலோத்துக் கெற்கிதத்தோடு பறங்க சேனையுட் புகுந்து இரண்டாயிரத்து நானுறு பேரை யுஞ் சேனைத்தலைவனையுங் கொல்ல, நின்ற சேனை புறங்க கொடுத்தோடுன. “தன்னிலைத்திற் குறமுயறங்கியிலும் வயியது” ஆதலாற் சங்கிலியின் சேனை எதிர்ச்சேனை களை மடங்கடிக்கப் பின்னிட்டோடுனேர் இவர்களும் பின்துருந்துவருவதுகண்டு மேற்குத்திசையை கோக்கி யோடிக் காட்டுவதுமூன்தொழித்துகிட்டார்கள்.

Sankili route the Portuguese

Razes their fort and plunders their settlement.

சங்கிலியுஞ் சேனைகளும் போய்ப் பறங்கிகள் கட்டின மண்கோட்டையை விடுத்துத் தனைமட்டமாக்கி அங்கீருந்தவர்களையும் வெட்டிக்கொன்று திரவியங்களையுங் கொள்ளையிட்டுத் திரும்பினார்கள். சேனைத்தலைவன் வெறுற திரும்பிவந்தவடன் வீரமாகாரிகோவிலிற் தனது நியமநிட்டைகளை முடிக்க நின்றுவிடச் சேனைகள் போர்வென்ற மிகு சங்க்தாஷத்தாற் களிப்புற்ற மூர்க்கவெறிகொண் டொருவரைபொருவர் உடிக்கவும் வையங்க தலைப்பட்டதாற் பெரிய வாரவாரமுன்டாயிற்று. அதை யடக்க ஏரசன் ஆட்களை யனுப்பியும் அடக்க முடியாததனாற் கோபத்திப்பலுகி யவர்களுக்குச் சமைத்துவைத்த போசனங்களையெடுத்து வெட்டிப் புதைப்பித்தான். அது அவன் சேனைகளுக்கு மிக வெறுப்பை யுண்டாக்கிற்று.

இதுநிற்கத் தோற்றேருடிய பறங்கிக்காரர் ஊர்காவற
உறைக்குப்போய் வன்னியனைப்பிடித்து: உன்னை கம்பீப்
போரிலேற்பட்டுப் பதினுயிர்க்குத்துக்கு மேற்பட்டவர்களை
பிறக்கக் கொடுத்தோமே, ஒர் எங்களை யழைத்துவந்தும்
யாதொரு உதவியுஞ் செய்யாமல் விட்டதால் உன்னைக்
கொல்லதே யெங்கள் தீர்மானமென்று “காப்ந்த புளி
ஆளிற்பாய்ந்தாற்”போல் அவனி னெருங்கிளூர்கள். அச்
சமயத்திற் பரநிருபசிங்கம் பறங்கிகள் அபசயப்பட்ட
டைதயும் தாங்கள் அந்தங்கத்திற்செய்த சகாயம் வாயா
மற்போனதையும் நினைத்து சிசனப்பட்டினினாங்கள்
வெளியாய் நின்று உறங்கிகளுக்குத் துணைசெய்ய எக்கு
உதவிபண்ணவேண்டுமென்று எழுதிய நிருபங் காக்கை
வன்னிபனுக்குக் கிடைத்தது. அவன் அதை வாசித்த
பொழுது பறங்கிகளுக்கு மனத்திருத்தியுண்டாயிற்று.
வன்னியன் பறங்கிக்காரரை அளிவகுத்து மற்றாளன்
யுத்தத்திற்கு எத்தனமாய் வருமபடி சேரல்லி, அன்
நிரவு பரநிருபசிங்கத்தைக்கண் டாலோசனினபண்ணிக்
கொண்டவிடம்போய் மறைந்திருந்தான்.

மறுகாட் காலையிற் பறங்கிகள் காக்கைவன்னியன் The Portu-
guese return.
சொற்பதினர்கு மேற்குவாசலை வளைந்தனவிலகுத்து தின்
ஞர்கள். சங்கீலி அதை அறிந்து சேனைகளைத் திரட்டித்
தாலுமளிவகுத்துத் துணையிரருடன் முன்னணியிலிருந்து
வின்றுன். அதைக் காக்கைவன்னியன் கண்டு, வேஷம்
மாறி உபாயமாய்ச் சேனைக்குதுணைமூக்கு சமீபத்திலிருந்து
வின்றுன் பக்கத்தினின்ற பரநிருபசிங்கக் தான் இர
ஷில் வன்னியனுடன் யோசித்துக்கொண்டபடி வாய்ச்
சமாளிப்புள்ள ஒருவளைத் துரத்தினிறுத்தி வேகமாக
வளைச் சேனைபதியிடம் அனுப்பிய போருக்கடுத்த அந்
தாங்காலோசனை சொல்லும்படி இன்னுளின்னவிடத்திலும்
மையத் தேடிக்கொண்டு நிற்கிறுவென்று சொல்லு
வித்தான். சேனைபதியும் அதையறிய ஆவலுற்றவிடஞ்
செல்ல அங்குநின்ற சமாளி வாசாலமாய் இவன் மன
தைக் கவரததக்காகப் பேசிச் சேனைபதிபைத் தடுத்து
நிற்க, அதுசமயமறிந்து காக்கைவன்னியன் தன்னு
டையை மாற்றிச் சுயகோலத்தோடரசன்முன் வெளிப்
பட்டான். அரசன் வன்னிபனைக்கண் டெதிர்கொண்

டோடி: என்மேற்றமவுவைத் துதவிசெய்ய ஸ்ப்பொழுது தான் வந்திரோவென்றுசொல்லி யவுணைக்கிட்டி முத்தமிட்டான். “கிங்கிருளிர்ந்துசெல்வது”போல வன்னியைஞ்சிகொ பாசாங்குபண்ணிக் கட்டி முத்தமிடுவவனைப் போலக் கட்டிப்பிடித்துப்பிடித்தமிடினிடாது உத்தயாய்ப் பிடித்துக்கொண்டான்.

பறங்கிகள், இதுதான் தருணமென் ராசனிடமேஏடு வருகிறதைத் தமிழ்ச்சேலைகள் கண்டு, ஆயுதமெடுத்துப் போர்செய்யவெத்தனப்படுவதை யறிந்து சேனுபதியினுத்தரவின்றி யொருவது மாடுதக் கொட்டப்படாதென்று, உள்ளாருங் கள்ளாருமாடுகின்ற பாகிருபகிள்காந் தடுத்தன். தமிழ்ச்சேலைகள்: எங்களுக்காயுதமெடுக்க வத்தாவில்லையேயன்று சத்தமிட்டல்நிக்கொண் டராசனையும் வன்னியையு மந்தலினில்லவிட் டோடி.ஞார்கள். பறங்கிகள் சங்கலியைப் பிடித்து விலங்கிடுசே தேவூபதி யயத் தொடர்ந்து பிடித்துக் கொன்று கொட்டையையு மொப்புக்கொண்டார்கள். இதச் சமாசாரங்களைக் Pararasase. கேள்விப்பட்ட பராசசேகர ஞானித்தோடி. வன்னிக் karan காட்சிக்குணுமைந்து மறைத்திருந்தான். அவ்வரசனைப் flees to the Vanni forest. பிடித்துத் தருகிறவர்களுக் கிருபத்தையாயிர மிறைசால் வெருமதி கொடுக்கப்படுமென்று பறங்கிகள் தலைவன் விளம்பரப்படுத்தினான்.

அதைக்கேட்டுச் சங்கவியின் மந்திரிகளிலைருவனுகிய வோர்ப்பிராமணன், அரசன்போன சூறப்பறிச்தவணைச் சுந்திக்கப் போகிறவன்போல வொருஷின்று மெலுமிச்சம்பழுமுங்கொண்டு வன்னிக்காட்டிலூழமூந் தங்குமிக்குங் தேடி.வருகையில், அரசன்கண்டெதிரேவங் துபசாரவார்த்தைகள்சொல்லப்பார்ப்பானவன்கையில் வாளைவாங்கி யினாக்கர வெட்டித்தத்திறங் தெலுமிச்சம்பழுத்தையறத்துப் பிழித்துவிட்டுக் குடிக்கக்கொடுத்தான். அரசன் குனிந்து குடிக்குந் தருணத்திற் சண்டாளப் பிராமணனவன்றலைய வெட்ட “எட்டாணைத்தம்பழுடனிசைத்தம்ப நாட்டிய பேரசன் பட்டான்.” பின்புத்

* Obviously, he fled to the secret place where the treasures were.

Sankili is betrayed into their hands.

Pararasase-karan
flees to the
Vanni
forest.

Where his
head that
wore the
Crown of
Jaffna last
is treacher-
ously
severed.

திப் பார்ப்பாரப்பய ஸ்ததலையைக் கொண்டிவர்து பறங் கிக்காரரிடங்கொடுத் துபகாரம்பெறக் காததுநின்றுன். பறங்கிகள் பிராமணனினப்பார்த்து: அரசனைப் பிடித்துத் தருகிறவர்களுக்கன்றிக் கொல்லுகிறவர்களுக்குபகாரங் கொடுக்கப்படுமென்று கூறியிருக்கல்லையே; நீ யலனைக் கொன்றதுமன்றி யவனுனக்குச்செய்த நன்றியையுங் கொன்றுய. “ஒருவன் விதைத்தத்தெதுவோ வதையே யறப்பான்” என்ற விதிப்படி, உனக்குத்தரு முபகார மிதுதானென்று சொல்லி யவன் சிரத்தைக் கொய் தார்கள்.

“என்ன நிகொன்றுக்கு மூட்டுண்டா மூட்டில்லைச் செய்க்கஞ்றி கொன்ற மாற்று.” (குறங்)

“தானேபுரிவினையாற் சாருஞ் சுதாக்காங்
தானேயைபலிப்பர் தப்பாது.” (கீதிதால்)

இன் பறங்கிபரசன் சுங்கிலியை நீதாசனத்தின் முன் விறுத்தி விளங்கி யவன் முடிகுட்டி பரசுசெய்யல்லை யென்றும், பிதா வுப்பிருட்டினிருக்க வவன் சம்மதமின்றி பாளுக்கயை பபகரித்துக்கொண்டு விரோதித்துக் கலக முண்டாக்கினுணென்றும், முடிக்குரிய ராசகுமரரை வதியாயமாய்க் கொன்றுணென்றும், நீதிதவறிக் கொடுங் கோவோசிக் குடிகளை வருத்தினுணென்று மறிந்து கொலைத்தீர்ப்பிடுச் சமீபத்திலி நந்த கோவில்லாசலை வலவனை நிறுத்திக் கொலைசெய்தித்தான். அதையவன் மனைவி கேவ்விப்பட்டுச் தானுந் தற்கொலைபுரிந்தாள். அவனுடைய பிளைகளைப் பறங்கிகள் தரங்கன்பாடுக் கனுப்பினார்கள். சுங்கிலி வாசம்பண்ணவின் வலய மிப் பொழுதுஞ் ‘சுங்கிலித்தோப்பு’ என்றழைக்கப்படுகின்றது. இவனேடாரியச் சுக்கரவர்ததிகளி னிராசரீகம் முடிவுபெற்றது.

சிவகையாரியர்க்குலத்தோர் சீர்த்தியோடரசியற்றங் சுங்கிலித்தைச்சுதித்துத் தட்டினர்ப்பறங்கிக்காரர் பொங்கியவரசுபொன்றுங் காலமவந்துந்தபோது மங்கிப் தீரியோக்கமாய்க்கு மகத்துவங்குன்றுந்தானே

Sankili is put to death.
“Sankilitoppu” reminds us of him unto this day.

ADDENDA

ARJUNA'S VISIT

1500 B. C.

About the 15th century B. C. may be said to be the time when Arjuna visited Jaffna. The *Mahabharata* states that Arjuna reached **Manipuram** after visiting the holy places on the eastern coast of India, married a daughter of the king of Manipuram, spent three years there, left it after the birth of a son, visited other thirthas on the shores of the Southern Sea (probably Rameswaram) and returned to Manipuram to see his wife and son, after which he proceeded towards Gokarna on the western coast of India.

Mudaliar Rasauayagam, the author of "Ancient Jaffna," ably contends that Manipuram must have been a town in Jaffna which was a convenient centre for Arjuna's journeys and says that Manipuram was founded by the Nagas who named it after the chief town of the country from which they originally came, namely, Manipur in Assam. But he identifies it with Kantharodai. This identification is hardly tenable as there is no evidence to show that Kantharodai was ever called a "puram." The Kuhan claimed to be the descendants of Krishnan—another name for Arjuna. The Kuhan brothers occupied Ponnalai, Tiruvadinalai, Kirimalai and Mailiddi (page 6). The Mutkuhar flocked to Tolpuram when driven from the vicinity of Kirimalai (page 10). These would point to Arjuna's sojourn in these parts. Tolpuram, whose very name indicates that it is an ancient 'puram,' is presumably the Manipuram of old.

According to Mudaliar Rasauayagam there is a foot print of Buddha at Tiruvadinalai (did Buddha land here?) and the sacred Bo tree landed at **Jambukola** (Sambuturai near Chulipuram) about 300 B. C. Karkesanturai was formerly known as Kasaturai (Gayaturai page 13). The Naval forces of the Kuhan brothers were stationed along the northern coast of Jaffna and at **Nagativu** in the west in the 1st century A. D. Chulipuram, the city of the Cholas (page

10), is near Sambuturai where the Chola armies would have landed during their invasions of Ceylon.

The chief ports of Jaffna were, therefore, in the northern coast and Arjuna must have used these for his journeys.

It must be remembered that the submersion of the Naga kingdom in 250 B. C. opened a vast area of the sea to the west of Jaffna which accounts for Vedarasan's fortifications at Nagativu (page 6). It may be that these fortifications were originally Nagas'.

THE NAGAS

?—250 B. C.

Both Ramayana and Mahabharata mention Nagas as occupying parts of Ceylon. The Mahavansa says that one of the Naga strongholds in the 6th century B. C. was at **Nagadipa** (page 7) and that in the 3rd century B. C. a large portion of the Naga kingdom was submerged leaving only a small portion of Nagadipa.

Manipuram appears to have survived the deluge referred to above as Mihaman is said to have come to buy nagaratnam at Manipuram during Karikala Cholan's time (Muttutamby Pillay's Jaffna History).

According to Pliny **Palaesimunda** was the residence of a king about 50 A. D. "Palaesimunda" is a rendering of "Palaya" පෙලයා "Si" සි "Mantai" මත්තා or the ancient celebrated **Mantai**. That this is the correct identification is proved by Pliny's reference to lake **Megisba** giving rise to two rivers one flowing by the capital (Palavi) and the other (Kanagurayan Aru) northwards towards the continent of India. Megisba is a rendering of "Meg"—පේග "Isba"—ප්‍රිසා, meaning he who conquered the Lord of the clouds (Indra) by constructing this huge reservoir i. e. Indrajit—son of Ravana—who earned the epithet of "මේග ප්‍රිසා" (ප්‍රිසා = ප්‍රිසා). Lake Megisba is, therefore, the Giant's Tank. A **Giant's** tank it is, because the tradition that it was built by the Rakshas (not by the Nagas) has come down to us through the Nagas who occupied Mantai. If the

statement that lake Megisba gave rise to a river flowing northwards is correct, it must be assumed that Kanagarayan Aru has since become dry and untraceable for a considerable distance from its original source, which is not improbable. The prefix "palaya" means that the days of glory had passed and should be taken in the same sense as "tol" in Tolpuram and "mun" in Mutkuhar of today. Ptolemy says that "**Taprobaane**" (Ceylon) was formerly called "**Simoundou**" (ஸිමුන්දූ) which is an instance of a country being called after the name of its capital. Mudaliar Rasananayagam identifies Mantai with Matota (මතොතා). But **Matota** was a place near Mantai as may be seen from the following quotation given by him :—

“අම අස්‍යාදී මිනෙකු තුන් නෙවෙම
පෙරුන්තොටු මත්තෙරාප පිශෙවනු හ
ඇත්තෙම පාර්ශ්ව මානා”

i. e. "Like unto the city of Mautai belonging to Kuttuvan, where the elephants feeding in the groves on the sea-coast are frightened by the noise made by the cultivators of Peruntotam (පෙරුන්තොටු—Matota)."'

Ptolemy refers to **Modoutton** (Matota) as a mart, not as a capital. He calls the metropolis of the country of the **Batoi** (Vedar) **Nikama** (නිකාම—a city) meaning Mantai.

It would, therefore, appear that though Manipuram was founded by the Nagas near their landing place in the North and was the residence of their king in the 15th century B. C., their capital was at Mantai near Matota and the king resided there in the 1st and 2nd centuries A. D. Ptolemy does not mention Nagas as inhabiting the North though he mentions "Nagadiboi" as living in the East and "Nageiroi" on the South. As "Mondoutoi" are located by him near "Modoutton" They were probably then called "මෙන්තොටුත්තාරු"

About the 1st century A. D. the Nagas were, according to Mudaliar Rasananayagam, pirates with their head-quarter at Mantai and the Cera king Senkuttuvan led an expedition against these pirates and punished them. Vediarasan and his brothers held sway over Jaffna and its islands about this period (page 6).

About the 2nd century A. D., the ruler of **Manipalavam** (Jaffna) is referred to as “**නැගාසෑරුත්තිකුණුලුප්පානු**” (he who rules over the Naga country without fear) in Mani-

mekalai as quoted by Mudaliar Rasanyagam. He is not called the Naga king. Who is this ruler of Manipallavam? He must be the viceroy of Karikala Cholan in Jaffna as Karikala's conquest of Ceylon was between 110 and 113 A. D. The reference in Manimekalai is to a love match of the Chola king Killi Valavan¹ with Pili Valai² the beautiful daughter of Valai Vanan³ the ruler of Manipallavam.⁴ It is said that "when Pilivalai, the preeminent among women, the daughter of the ruler of Naganadu with her young child born of the dynasty of the Sun, went round and worshipped the Great Seat (of Buddha) placed in this island (Manipallavam), by the God of the Celestials (Indra) Kambala Chetty's ship came there. She having ascertained from him whither he was bound, entrusted to him her child to be taken and delivered to his father, the (Chola) king. He (the Chetty) who was pleased at being selected for the purpose, received with due reverence the son of the woman of faultless beauty. But on the very day the harbour was left behind, the vessel was wrecked in a storm, and the ship-wrecked sailors carried the news of the loss of his son to the King Killi of the sharp javelin. The king unable to bear the loss, wandered over, shore and sea, like unto a cobra that lost its gem, so that the city neglected to celebrate the festival (in honour) of Indra. Manimekalai, (the goddess of the sea), incensed at this (negligence), uttered a malediction that the sea should engulf the city, and accordingly the broad waves of the sea swallowed the great city." Commenting on this, Mudaliar Rasanyagam says that this "Killi Valavan came to the throne in 105 A. D. and his brother Perunarkilli succeeded him and reigned till 150 A. D." and "Killi in whose reign the catastrophe befell Puhar or Kaveripumpattinam removed his capital to Uraiur and was present at the consecration of the temple built for the worship of Pattinikadavul by Senguttuva Cera with Gaja Bahu of Lanka, as described in the Epic of the Anklet (Cillappadikaram). Gaja Bahu reigned in Ceylon from 113 to 135 A. D. During the time of Killi, who is known by several honorific names, his brother Ilanko or Ilankilli was the viceroy at Kanchi. Killi erected a Buddhist chaitya at Kanchi and also caused a grove and a tank to be made in imitation of those at the island of Manipallavam". Gaja Bahu must have been

1. கிளிவலவான் 2. பிலிவலை 3. வலைவனான் 4. மணிப்பலவாம்

invited by Senkuttuvan when he was in India in connection with his campaign against the Cholas as he is said to have brought the foot ornaments of Pattini Dewey when he returned. Hence the love match of Pilivalai occurred before his campaign, when, it is possible that Karikala Cholan's viceroy ruled in Jaffna.

It is significant that the phrase “*நெற்றியுள்ள*” (rules without fear) is used, which shows a possibility of danger. From whom? Of course from the Singhalese king who suffered defeat at the hands of Karikala.

It must, therefore, be admitted that the kingdom of Mantai was distinct from Jaffna on the one hand and the Singhalese kingdom on the other.

Beginning with Mahallaka Naga (135 A. D.) a mixed Naga dynasty ruled at Anuradhapura.

The above considerations lead to the conclusion that the Naga supremacy in Jaffna declined and disappeared after the submersion of their kingdom in the middle of the 3rd century B. C. and that, of the remnants of the race, some took to piracy—an indication of disorder and decay, and others, Nagadiboi and Nageiroi, migrated to other parts of Ceylon while the royal house remained at Mautai and to some extent fused with that of Anuradhapura.

THE KUHAR

250 B. C.—100, A. D.

The establishment of the Naga capital at Mantai made it possible for the Kuhar to flourish at Tolpuram and its neighbourhood. When Naga supremacy declined they rose to power in Jaffna. Being a seafaring people, they developed a powerful navy as is seen from the incident connected with Mihaman. But with the severe defeat they sustained at the hands of Mihaman the Kuhar lost their power and prestige and their leaders migrated to other parts of Ceylon and Malabar.

Thimilar.—Another seafaring class, the Thimilar (திமிள் a sailing vessel) are said to have come from Sind (Gujarat). It is said that when banns are published in the Roman Catholic Chapel at Navanturai (நாவந்தூர் a sailing vessel) Thimilar are saluted by their Christian priests from time immemorial as “ஓகுமரபுத்துமியசித்தாட்டி” and that the hereditary Thimila chieftain of the historical Hindu temple at Verugal, a village in the Eastern Province 41 miles from Batticaloa, is saluted by the Hindu priest at the beginning of the annual festival as “சித்தாட்டி”.

THE CHOLAS

When Mihaman returned to his country with the gems, he must have related to his king the defeat he had inflicted on the Kuhar which probably led the ambitious Karikala to embark on the conquest of Ceylon. It is probably this Karikala, the Great, who is referred to as the most celebrated Chola king who encamped at Valavarkon-pallam (page 5). Karikala met with no resistance in Jaffna as the power of the Kuhar had already been broken by Mihaman. He hunted in the forests while perhaps planning his offensive against the mainland or as a ruse to hide his intentions. His invasion was during the reign of Vankanasika Tissa (110-113 A. D.).

Before him, Elala (Elara) conquered Ceylon in 205 B. C. and reigned at Anuradhapura till 161 B. C. Was Chulipuram founded by Elala? Another invasion of Ceylon by seven Tamil Chiefs took place in the 2nd century B. C. but their reign lasted from 103-88 B. C. only.

The influence of these invasions on Jaffna was as ephemeral as on the mainland. But the presence of the Cholas in Jaffna in the early part of the 2nd century A. D. possibly explains the confusion of the author of the Periplus and Ptolemy in describing the ports and marts in the north-western part of Ceylon.

THE SINGHALESE

125—600 A. D.

Vijaya and his companions, the progenitors of the Singhalese nation, landed in **Lankadipa** in 544 B. C. (page 8). The Singhalese could not have become a nation till some centuries later. If the derivation of "Sinhala" given

in Mahavansa be correct, which it probably is, the designation meant the dynasty of the Kings and nothing more.

Before Vijaya's arrival, the Buddha is said to have visited **Manipallavam** (Jaffna) and preached his Dharma seated on a great gem-set seat as a result of which 30 crores of Nagas were converted. This Seat of Buddha was enshrined in Manipallavam. Later, about 300 B. C., the sacred Bo tree landed at Jambukola (Sambuturai) and halted at Kantharodai on its way to Anuradhapura according to Mudaliar Rasana Vagam. These incidents of religious interest led to the influx of the Singhalese as pious pilgrims and to their erection of sacred edifices on the hallowed spots in Jaffna. However, when Gaja Bahu I returned after his successful expedition against the Cholas, which he led to avenge the Chola invasion of his father's time, he appears to have realised the strategical position of Jaffna and occupied it. The Singhalese colonisation followed. In order to ensure success to his venture and prosperity to the colonists he appears to have initiated the worship of Pattini Deviyo (Kannakai), built a temple for her at Anganamaikadavai near Kantharodai and to inspire confidence placed a colossal statue of his own in front of it. "Seasonable rains fell and the land became prosperous by unfailing and abundant harvest." The Singhalese settled down peacefully and played a significant part in the development of Jaffna till the troublous times of the 7th century, a period of about 4 centuries and three quarters. It was during this period that they established the villages in **Vatikamam*** which bear names of Singhalese origin. An exhaustive list of these will be found in Mr. Veluppillay's book on Jaffna. In addition to agriculture they carried on a profitable trade in fish which the sea-faring Mutkuhar supplied (page 9). Pandu Raja's visit in 434-439 A. D. (page 10) was a natural result of the colonisation and the subjugation of the Vannias by Aggrabodhi I in 593 A. D. (page 11) a necessity for the maintenance of communication between the capital and the colony.

It is not unlikely that a Sinhapura, where a Chief resided, was founded during this period after the manner of Manipuram of the Nagas and Chulipuram of the Cholas, which would account for the claim made by Parakrama Bahu that he was born at Sinhapura. The contention

* Veligama—Sandy district—வெளிமலை.

of Mudaliar Rasanayagam that a Sinhapura was founded by Vijaya's followers near Vallipuram is hardly tenable. Vijaya, the banished prince, had no love for the capital of his father. He called not his own capital after it, but rather perpetuated the memory of the place of his safe landing in **Lankadipa** (see ²⁰ page 4) by naming his capital Tambapanni. Did the followers' zeal exceed that of their leader? That a Sinhapura founded by Vijaya or his followers was razed to the ground by a Singhalese, Bhuvaneka Bahu alias Sappumal Kumaraya, as contended by Mudaliar Rasanayagam is hardly believable.

It is significant that while Manipuram and Chulipuram have continued to the present day, Sinhapura has ceased to be known. Is it because the Tamils obliterated all the visible signs of the Singhalese occupation of Jaffna?

Cosmas writes in the 6th century A. D. "There are two kings ruling at opposite ends of the islands, one of whom possesses the hyacinth and the other the district in which are the port and emporium, for the emporium in that place is the greatest in those ports." The one who possessed the hyacinth was no doubt "the king of Anuradhapura, as the gem has been described by several travellers to Ceylon as one of extraordinary size and brilliance" as stated by Mudaliyar Rasanayagam. During the 6th century A. D. the Singhalese were in occupation of Jaffna. Hence, the other king who possessed the district in which the port and the emporium were was the King of Mantai and not a king of Jaffna. There is nothing to show that the Chief of Jaffna, if any, was independent or that the Singhalese took Mantai.

It is noteworthy that Cosmas makes a distinction between the port (Matota) and the emporium (Mantai) in the same way as Ptolemy and Kurunthogai.

The viharas and other religious edifices built in Jaffna by the Singhalese kings from Mahallaka Naga (135-141 A. D.) who built the vibara called Salipabbata in Nagadipa, to Aggrabbodhi II (598-608 A. D.) who built the Relic house Rajaratana in Nagadipa as detailed in Mudaliyar Rasanayagam's "Ancient Jaffna" bear testimony to the continuous occupation of Jaffna by the Singhalese during this period.

THE DARK AGE

600—850 A. D.

Gaja Bahu's far sighted policy converted Jaffna into a prosperous agricultural colony and conferred on the mainland an immunity from foreign invasions. But in the dark days of Lanka when, in the words of Mr. A. V. de Silva the author of "Ceylon's Ancient History," "civil war was rife and Tamil influence predominant, and the novel sight was seen of Singhalese princes fighting for the throne with the aid of Tamil armies" the advantages offered by the presence of abundant supplies, the insular position and the distance from the capital served only to attract the ambitious aspirants to the Singhalese throne to utilise Jaffna as a base for their operations against the capital.

Prince after prince, Sri Naga (614-623), Aggrabodhi III (623), Dhattasiva or Dathopatissa I (640), Hattadatha or Datopatissa II (664), Manavamma (689 and 691) and Ugra Singan (796) collected mercenary armies from the Tamil lands, brought them over and fought against their king. What these two centuries of strife and bloodshed brought in their train can be better imagined than described. The Singhalese nobles and their retinues perhaps took sides with one or the other of the contending parties and shed their blood for the cause they stood for, the able bodied men were perhaps drafted into the fighting line and died on the battlefield, some perhaps became sick of the constant demands for supply and transport and sought more peaceful surroundings elsewhere while some did certainly cling on in the hope of better days. Cultivation was neglected, villages were deserted, mercenaries swarmed everywhere and took possession of what they could lay hands on and the once fertile and prosperous Jaffna, denuded of men and means, became almost barren and went for a song.

The **Pallavas**—According to Mudaliar Rasanayagam, the Tamil mercenaries of the Singhalese princes were Pallavas and "Jaffna was during this period under the authority of the Pallavas" traces of whose occupation "are found in Jaffna even now." He quotes an archaic Tamil inscription by one Perumbidign Muttarayan Svrn Maran in which is mentioned his conquest of **Manalur** (Jaffna.) The lines run as follows:—

“புதின்தோந்த தையும்பட போர்யனலூரி கென்றே
மன்னன்னோக்கீர் மாறன்வான்.”

“The sword of noble Maran who enjoyed his possessions, conquered the warlike Manulur (Jaffna) so that ghouls feasted on the dead bodies left on the battlefield”

An effort to stem the tide was, however, made by Mahinda II (787-807) who twice led large armies to the North, it is said, to subdue rebellious chieftains.

It may be noted here that “Mahinda II was at the time of the death of his father Aggrabodhi VII (787) at Matota, having gone to the seaboard on some business of the king.” Apparently that port was still flourishing under the Nagas. The king’s business which necessitated the despatch of the heir apparent must have been of some political importance, presumably with the king of Matota.

In the 7th century A. D. Hiouen Thsang refers to a town which he calls **Che li ta lo** “at the sea dividing; this is the place from which they start for the Southern Sea and the country of Sang-kialo (Ceylon.)” Obviously Che-li-ta-lo is Choliatalam or Chulipuram. The port, Sambuturai, near it must have, therefore, been in use at that time.

Uggra Singan—The theory put forward by Mudaliar Rasānayagam that Uggra Singan was a scion of a Kalinga family of Sinhapura in Jaffna, which centuries later was the birth place of Parakrama Bahu and that he ruled at Kantharodai (Kadiramalai) and subsequently moved his capital to Sinhapura (Singainagar) is so opposed to the tradition that it calls for consideration here. He quotes the following in support:—“Uggra Singan, a prince of the dynasty founded by king Vijaya’s brother made a descent upon Lanka with a numerous force from Vadathesam (India) and after a severe struggle possessed himself of one half of Lanka which had been lost to his dynasty for a long time. He reigned at Kadiramalai while another king reigned over the Southern territories.” His theory is founded on two assumptions; first, that Kantharodai was previously known as Kadiramalai and secondly, that Singai was a town in Jaffna.

Kadiramatai.—He identifies the Kadiragoda of the Singhalese Nampota with Kadiramalai on the ground that “goda” in Singhalese is synonymous with “malai” in

Tamil. But according to Mr. Veluppillai whose linguistic abilities are amply evident in his "Yalpana Vaipava Kaumuthi" "goda" means village (*கடவு = கடவு*). The fact that Kadiramalai in the Sonth is called Kataragama appears to support the latter.

However, mere linguistic considerations cannot be allowed to supersede traditional knowledge without other substantial proofs. **Kourouta** of Ptolemy may be a rendering of காரூதை and **Kamara** of the Periplus சுமார், neither of which has the least phonetic affinity with Kadiramalai but both could mean Valukkai Aru through which merchandise might have reached Kantharodai while the sailing vessels found a safe anchorage at its mouth. There is ample reason to believe that Kantharodai was a centre of much religious importance from the time of the Buddha downwards. It might also have been a mart. But the assertion that it was a capital appears to be unwarranted. The only ground having the semblance of proof is the mention in the "Accounts of India and China," written in 851 and 916 A. D., of "the Island of Mihiraj" where the palace of a former Mihiraj was "still to be seen" in the time of the author "on a river as broad as the Tigris at Bagdad or at El-Basrah" and "the sea intercepts the course of its waters and sends them back again with the tide of flood; and during the tide of ebb it streams out fresh water a good way into the sea" and "this river is led into a small pond close to the king's palace." Mudaliar Rasanayagam identifies the "Island of Mihiraj" with Jaffna and the river with Valukkai Aru while other scholars locate them elsewhere. The pond referred to above reminds one of the tank of the Buddhist chaitya, a replica of which was built at Kanchi by Killi whose love match with Pili Valai has been mentioned earlier. It may be that the writers mistook the chaitya for a palace or the Singhalese kings had a palace at Kantharodai for their use while visiting the holy places in Jaffna. Commenting on the authors of the "Accounts of India and China" Mudaliar Rasanayagam, says "their works consisting largely of notes of their own experiences and also of information collected from other travellers, naturally produced a confusion of place names and a mingling of the commercial products of the various countries was only to be expected." Hence, from this single reference of doubtful validity it cannot

be asserted that Kautharodai was Kadiramalai and that it was Uggra Singan's first capital.

Uggra Singan was a "prince of the dynasty founded by king Vijaya's brother" rather nephew. Tambapanni, near Kadiramalai (Kadirkamam) being Vijaya's capital the descendants of the Royal house are more likely to be found in that locality than in far off Jaffna. The name Uggra Singan is the Tamil equivalent of "Aggra Sinhala" (அக்ரஸினல் = Aggrabodhi, page 11) which appears to have been a common name at that time as we find no less than nine Aggrabodhis as kings between 564 and 843 A. D.

Mahinda II (787-807 or more correctly 764-784 A. D.) is said to have "had much trouble with Prince Da-pula, Governor of Ruhuna with whom he was eventually compelled to make a settlement. A treaty was entered into between the two by which the Kaluganga was fixed as the boundary between their possessions—King Mahinda II holding all country north of the river." This separation probably enabled Uggra Singan to make himself the master of these parts before he attempted to seize the throne of Anuradhapura.

These combined with the almost desolate condition of Jaffna, are adequate reasons for Uggra Singan reigning "at Kadiramalai" in the South while he "possessed himself of one half of Lanka" in the north. Mailvagana Pulavar was therefore quite accurate though brief.

Singainagar. Singai. The suggestion that Mailvagana Pulavar mutilated Singainagar into Sengadakanagar, either consciously or unconsciously, is ridiculous. Neither could a later copyist have done so as Singai was too familiar word to be mistaken for any other. The contention that a Sinhapura of the Singhalese was the Singainagar of an Arya Chakravarti is untenable, because "Sinhapura" may be "Singanagar" which may become "Singai" for metrical reasons, but how could "ஈங்காநா" become "ஈங்காநா" "in a verse where ஈங்காநா" would be in perfect alliteration with "காங்கா," "பாங்கா," and "ஷங்கா."

Again, what was the necessity for changing puram into nagar when, "நாகரம்" is no taboo in Tamil versification as in the following quotation :—

“ஈகல்பூம்பொழிற் சவிஸ்வகானஞ்சுட்டுச்
சுக்குரம்”

Would the meter suffer if “சுக்குரம்” were used in place of “கிரகுக்கார” in the verse quoted by Mudaliar Rasanayagam? The verse is as follows :—

“ஈக்கணம் வேற்கண்ணீலோயாத் சாட்டினார் சூரியனைப்
பாலைக்கூக் கீழ்நிலைம்பாரித்தார்—பொங்கெளவிர்த்தி
கிரகுக்காராயினைச் சேரவதூரோசர்
தங்கள் மட்மாதர் தாம்.”

Here, it appears that Singainagar stands for Singai in the same manner as Lankapuri for Lanka (page 11) and Karainagar for Karaitivu. Moreover, “Singai” appears to denote a country in the following verses :—

“செயம்பெறுகிறை காடல் செகராதசேகரன்மா”

“ஏகாடேகுட்டங்காக்கு கங்களைக் கமக்களிப்பாக்
விளைபூட்டி தார்ப்பிய வெற்பீழ மன்னைவென்றை விரும்பிக்
காந்தபோட்ட மீதின் பாக்கலார் போட்டுக்கூன் காவனங்க்கால்
தீவைபோட்டி கீழிருந்தாய் கிரகுபூப்பிரோண்பானிடே”

where “காந்தங்கால்” and “கிரகுபூப்பிரோண்பானி” refer to one and the same person.

“தென்ன கிரான தெகராதன் தென்னிலக்கை
மன்னங்களுக்கு கிரகுயாரியமால்”

where “இலக்கைமன்னன்” and “கிரகுதூரியக்” are synonymous.

According to Mr. Veluppillay, கிரகுல means கிரகுத் தங்கு அல்லது கிரகுஞக்கு உரியது. Therefore, the country of Singan is Singai; “காந்தி” “இலக்கை” and “கிரகு” are identical.

The tradition that Uggra Singan moved his capital from Kadiramalai (Kadirkamam) to Sengadakanagar (Kandy) must, therefore, be accepted as correct. What, then, was the reason for the transfer? The King and Queen went to the hills! Yes, to the hills for reasons of health. A Princess who travelled all the way from the Chola Country to Jaffna and a King who twice visited Kirimalai for the same purpose were not ignorant of the effect of climate on health.

* “பொங்கெளவிர்த்தி” qualifies “கிரகுக்”

The assertion that "Sengadakanagar was not in existence then; no Jeyatunga ever reigned at Kandy" appears to be based on the absence of any reference in the Singhalese records. Referring to the 6th to the 9th century A. D. Mr. de Silva says "No records were kept. Not a line has survived to us from that period with the result that many mistakes in chronology have arisen." Considering that Uggra Singan and Jeyatunga were not of the recognised line of the Singhalese kings and that Uggra Singan married a Chola princess, the omission is not surprising.

Sengadakanagar appears to be connected with Siva in the same way as Kadirkamam is associated with his son Skanda as seen in the following verse :—

"கேட்குமாத புரை வேலாபுதமான் செங்
காடன் புதல்வன் கநிர்கமண்."
(செங்காடன்—செங்காடன்—செங்காடகாணர்)

If this is so, its antiquity cannot be doubted, and it may be that it is Sengadakanagar that is referred to as Singainagar (Singai's Nagar) by the Arya Chakravarti in 1391 when he was the overlord of the whole of Ceylon and might have had an agency at Kandy. Singainagar may be Nallur.

The fact that no mention is made of Jeyatunga or his successors after Jaffna was gifted away to the Intist, coupled with the tradition that Yalpanan colonised it and ruled over the Singhalese that were in Jaffna as well as the colonists who came from India, goes to show that the Singai associated with Jeyatunga in the Intist's verse already quoted was not in Jaffna. Jeyatunga's connection with Jaffna ceased with the gift and it is probable that he lost the remainder of his northern possession after the Pandyan invasion in the reign of Sena I.

IDENTIFICATION OF PLACE NAMES

In identifying the places mentioned by foreign writers like Pliny and Ptolemy we have presumed that they rendered in the best way they could the words as heard. The following list gives our interpretation as compared with that of others.

Ar - $\frac{5}{2}$

DANIEL POOR LIBRARY
JAFFNA COLLEGE ©

A10521

ARCHIVES